

1a edició concurs literari 2017

RELATS ERÒTICS DO PENEDEÈS I

La fel·lació d'un gra de raïm
Carme Barba

Plaers vegetals
Núria Camps

Hem de parlar
Carme Ripoll

 Futura Local

ÍNDIX

Hem de parlar	5
<i>Carme Ripoll Martínez</i>	
Plaers vegetals	17
<i>Núria Camps Montaner</i>	
La fel·lació d'un gra de raïm	31
<i>Carme Barba</i>	
Diana	45
<i>Òscar Solé Martorell</i>	
De les quatre extasions: la primavera	59
<i>Àngel Vendrell</i>	
Ella	67
<i>Francesc Gassó Minguet</i>	
Gotim verd	79
<i>Neus Gili Masagué</i>	
El festí de melody parker	91
<i>Oriol Guilera Valls</i>	
Deu dies de verema	103
<i>Lídia Gázquez</i>	
L'orgasme de rotterdam	115
<i>Montse Rubinat Sindreu</i>	
Essència cent per cent	125
<i>Anna Moore Forn</i>	
Fruita blanca fresca	135
<i>Josep Lluís Roig</i>	
El sopar	149
<i>Núria Ricomà Muntané</i>	
Inspiració	161
<i>Ana Castany</i>	
Cuina'm, a foc molt lent	167
<i>Gonzalo J. Gonzalvo</i>	

HEM DE PARLAR

1r Premi Relats Eròtics DO Penedès

CARME RIPOLL MARTÍNEZ

Com feia habitualment en arribar a casa i obrir la porta, va cridar:

—Hola! Ja sóc aquí!

Però aquest cop va rebre el silenci per resposta, la casa era buida. La mitja claror que entrava per la finestra de la sala va permetre que veiés el sobre blanc que hi havia al damunt de la taula. El seu nom, TONI, ressaltava en majúscules. Va deixar la maleta al rebedor, va obrir la carta i, abans de posar-se a llegir, va encendre el llum i es va asseure al sofà que hi havia al costat de la terrassa. No es va fixar que a la piscina del pati interior un home nedava cadenciosament.

« Toni,

Fa dies que penso que he de parlar amb tu i no goso, no sé per on començar, no m'atreveixo a explicar-te cara a cara tot el que ha passat aquests dies que no hi eres. Sé que una carta és una solució covarda, però és l'única manera que

tinc de confiar-te el meu neguit.

Tot va començar després de la nostra visita al celler Can Descregut, aquell cap de setmana meravellós i ple de romanticisme que em vas regalar per fer-te perdonar que marxaves quinze dies a Nova York per motius de feina. Tot plegat, encara fa més difícil parlar del que ha capgirat la meva vida i que, sens dubte, capgirarà la teva.

Et trobava a faltar i l'avorriment era intens. Havia de trobar noves rutines que m'allunyessin del teu record. Mai ens acomodem a la terrassa i se'm va ocórrer preparar alguna cosa de menjar i tastar algun dels vins que em vas comprar. Abans de res vaig sortir a netejar la taula mentre pensava quina ampolla obriria.

Amb la vista vaig recórrer el paisatge, bé, el que es veu: l'edifici de veïns del davant, del qual ens separa la piscina. M'hi vaig entretenir; l'aigua mostrava un color blau mar que em feia una agradable sensació d'estiu, tu ho dius a vegades i mai m'havia parat a pensar-hi. Em va distreure l'arribada d'un home que duia un barret de bany vermell i vaig recordar que era el nom d'un dels vins que havíem comprat.

Mentre el degustava, em venia a la memòria

el que ens havia dit aquella noia tan amable que ens atenia. Producció ecològica, varietat de xarel·lo en vies d'extinció... Sentia la poma cítrica, i en boca era elegant, com l'home que nedava a la piscina.

No el coneixia, de mitjana edat, bé..., no ho sé, quaranta llargs o acabat d'arribar a la cinquantesena. Ignoro què va ser el que em va atraure d'ell, potser la seva elegància, o la seva manera de caminar, alhora indiferent i decidida, o tot plegat. És difícil de dir. Vestia un barnús que duia ben lligat a la cintura i que deixava endevinar un cos atlètic. Va estendre la tovallola que portava a la mà al damunt d'una gandula; també portava un llibre, de lluny em va semblar *Jo confesso* de Jaume Cabré, no fa gaire que l'he llegit, records? Em va encantar i el pensament que compartíem els gustos literaris em va omplir d'emoció, ves quina bestiesa, si no ens coneixem de res i de segur que no ens coneixerem mai, vaig pensar. El va col·locar al damunt de la tauleta que hi havia al costat. Es va despullar deixant caure enrere el barnús i un llamp em va recórrer de cap a peus. No t'ho sabria explicar, no m'havia passat mai. Em sentia en un estat d'excitació extrema.

L'home va entrar sense vacil·lació sota la pluja espessa de la dutxa. Es fregava amb vigor i es va apartar el banyador perquè l'aigua mullés el que s'hi amagava. Un fogot em va prendre. L'home es va llançar a la piscina amb la destresa d'un nedador professional, sense por de la fredor que segur que feia, i va començar a fer llargs a crol. L'estil era perfecte; les mans tallaven la superfície sense gairebé esquitxar; les cames musculoses, ben estirades, batien seguint, harmonioses, la cadència que marcaven els braços. L'aigua acariciava el cos voluptuosament. Igual que el Vermell acariciava la meua gola. Els meus ulls seguien, hipnotitzats, les anades i vingudes d'aquell dofi d'aigua dolça. La mà acompanyava la copa a la boca seguint el ritme. En el meu pensament cavalcava al damunt d'ell i ens refregàvem l'un amb l'altre, compartint la suavitat amorosa del desplaçament pel líquid que ens llepava, frec a frec. Els meus moviments seguien els seus i em vaig escórrer.

Ja sé que pensaràs que tot això no té lògica, que el vi canviava els meus sentits. Però no vaig poder apartar la mirada de l'ésser que m'havia captivat. Va nedar una bona estona i en sortir

es va estirar a prendre el sol. El tenia de cara i vaig continuar observant-lo amb intensitat, tan sols se m'acudia pensar en el que hi havia sota el pedacet de roba. T'estranya, oi? Ni jo, no ho entenc! En abandonar l'home la piscina, em vaig asserenar una mica i les meves reflexions es van centrar en el que m'havia passat, no hi trobava cap explicació, no és el meu estil. Vaig pensar que podria ser degut a la beguda, l'ampolla era buida.

Em vaig quedar en un estat d'excitació inusual. A la nit no em podia adormir i vaig creure que si em masturbava pensant en tu em tranquil·litzaria, però vaig haver de pensar en l'home de la piscina, en les seves mans acariciant-me, en els seus dits ficant-se per tots els orificis del meu cos, en el seu alè a les meves orelles per poder arribar a l'orgasme. Això em va fer sentir malament, t'havia traït.

L'endemà, vaig buscar els prismàtics: no sabia si el desconegut tornaria a aparèixer, però per si de cas, volia estar a l'aguait per mirar-lo de més a prop. Va arribar a l'hora fosca i, com si ho hagués previst, havia preparat el vi del mateix nom i un plat amb salmó marinat acompanyat amb

una plata de formatges cremosos. L’Hora Fosca, elaborat únicament amb xarel·lo, és excel·lent, sec en boca amb l’acidesa justa per donar frescor i profunditat. L’escena es va repetir, però aquest cop, mentre descansava després de nedar, jo l’observava amb deteniment. El llibre que llegia li tapava la cara però em vaig recrear recorrent cada mil·límetre de la seva pell de caramel poc torrat. Els peus, ja saps com m’agraden els peus!, ben formats. Les cames semblava que les hagués tornejat un ebenista exquisit, estaven recobertes de pèl, però no massa, just la quantitat necessària per mostrar la seva virilitat; les cuixes eren fornides, d’aquelles que cadascun dels seus músculs t’emplena el palmell quan fas un massatge. I en el meu cap ho feia fins a arribar a l’entreuix i allí m’hi entretenia. Podia veure les mans que sostenien el llibre, mans poderoses de dits llargs que em van tornar a portar al cel mentre imaginava com en devien de ser, d’expertes, acariciant el meu cos, i com els braços potents reduirien la meva voluntat en un no res davant de la seva força; el pit era com un coixí on hi feia bo dormir-hi, la panxa llisa, ni un gram de greix. El banyador... Els meus ulls sempre confluïen en

aquest lloc! Saps què vull dir? Tan sols de pensar-hi m'excito! No ho entenia, i de veritat que continuo sense ser gaire conscient del que em passa. Vaig començar a donar-hi voltes, a buscar què és el que no funciona entre nosaltres. Em va venir al cap l'altre dia, abans no marxassis, que vaig anar a casa la veïna, l'Arcàdia, a demanar-li una mica de pa ratllat per preparar-te les escalopines que tant t'agraden. Em va fer esperar a la sala mentre ella me l'anava a buscar a la cuina. Al damunt de la tauleta de centre tenia una revista d'homes en pilotes i d'un ull distret hi vaig fer una mirada. En entrar em va dir:

—Si la vols, te la pots endur!

Tenia una rialla sorneguera. Sé que vaig enrogir tot mussitant:

—Aquestes coses no m'interessen.

Però ara, amb tot això que em passa, hi he tornat a pensar i és que cada dia és la mateixa història: m'assec a la terrassa i m'escorro mentre em menjo amb els ulls aquest home que no conec de res i els vins van caient. El macabeu, fet cent per cent amb raïms del mateix nom, que t'ofereix la Mediterrània a la boca amb un fons anisat i que creix en boca fent esclatar els sentits.

Aquest home m'ha robat el cor. I ja no podia més, t'estimo massa per enganyar-te d'aquesta manera. Va ser mentre em bevia l'ampolla d'Equilibri, un vi amb cos, de llarga evolució, que vaig decidir escriure't.

No sabia com dir-t'ho. Fa tres dies que hi reflexiono, que miro de trobar la millor manera d'iniciar la conversa... Entrar dient: "Hem de parlar!"?

Al final he vist que no hi havia més que una manera de començar, escriure't una carta per dir-te que m'he enamorat d'un home desconegut!

Perdoná'm per tot el mal que et faig, ets una dona meravellosa. Jo no volia que passés això, no t'ho mereixes, però no ho he pogut evitar. Sé que hem de parlar, truca'm. De moment m'he quedat a casa la meva germana, encara no m'he atrevit a abordar el desconegut. M'he assabentat que és nou al barri i que viu sol i no té parella.

T'estimo.

Ramon »

La Toni es queda quieta, sense poder reaccionar. Al cap d'una estona s'aixeca i va al rebost.

Mira per tot arreu sense trobar el que busca. Torna a la sala i surt a la terrassa. Veu el Ramon que s'acosta a l'home de la piscina amb dues ampolles de vi a la mà. Malgrat la distància, endevina que es tracta del rosat Atrevit i del negre Benvingut. Molt adequat a les circumstàncies, pensa.

No triga a agafar el mòbil i trucar. Quan el Ramon respon, ella diu:

—Ets un cabró! T'has acabat totes les botelles.

—T'he deixat el Vinomi a la nevera.

La Toni penja sense dir res, va a la nevera i agafa l'ampolla de vi. Està a la temperatura ideal, pensa. Es dirigeix a la terrassa amb una copa i l'ampolla a les mans i s'asseu a la cadira des d'on el Ramon observava el nedador. Els veu a tots dos parlant amigablement. Han començat l'ampolla d'Atrevit, el rosat, que, segons els va explicar la noia simpàtica del celler, està elaborat amb merlot. Recorda que li va agradar el color rosa intens i brillant i que ella va dir que té una entrada dolça en boca amb aroma de fruites del bosc. L'ampolla de Benvingut s'ha quedat al damunt de la tauleta. Creu recordar que és l'únic negre de la casa, i totes les sensacions que

va enumerar la noia: vellutat, intens, penetrant, amb matisos de torrat i xocolata.

Ella es mira l'etiqueta de Vinomi, li agrada el nom, té a veure amb el que sent. Està fet de dos tipus de xarel·lo. L'aroma és penetrant, hi reconeix les notes florals, li deixa una frescor agradable a la boca.

Rememora el cap de setmana al Penedès, la llarga passejada entre vinyes i com van fer l'amor envoltats de ceps de branques retorçades i amagats pels pàmpols. La seva mà busca el plaer per l'excitació provocada pel record; les imatges del Ramon i el seu amor s'hi interposen i l'excitació creix.

Es veu abraçada al desconegut, sent els pits recollits en els seus palmells i com la penetra. El Ramon també apareix a la visió, li agafa les natges amb les mans des de darrere de l'home; té el sexe entre les natges masculines.

PLAERS VEGETALS

2n Premi Relats Eròtics DO Penedès

NÚRIA CAMPS MONTANER

I. La malvasia de Sitges

La vigília de Sant Bartomeu a Sitges és un moment de concentració de turistes, vilatans i visitants de la comarca del Penedès. La festa major aplega els joves del poble i de les rodalies, expectants, pendents de les cercaviles dels balls populars, dels gegants i de la música de les gralles. La Margarida, filla de l'Ordal, ha arribat al Museu de Maricel per gaudir de la pinacoteca local, encapçalada pels pintors de l'escola luminista. La llum de la vila marinera enamora. Quan la Margarida localitza per fi el quadre que buscava, seguint el rastre que la seva professora d'enologia li havia recomanat, s'adona que hi ha un jove embadalit davant de la pintura. En Marçal, gairebé hipnotitzat, no s'adona que l'estan observant.

—Bona tarda —l'interromp la Margarida—. És *La recol·lecció de la malvasia* de Joaquim de Miró?

—Disculpi —en Marçal titubeja: sense desempallegar-se del tot de la fascinació pel quadre, se sent astorat per la presència d'aquella noia—, no li ho sabria dir.

Llavors ell llegeix el rètol inferior, li confirma l'autoria de la pintura i li explica que fou pintat el 1895. Els dos joves inicien una conversa distesa esperonats per la imatge que contemplen.

—Em dic Marçal i sóc d'aquí, un sitgetà mariner amb ànima de pagès.

—Jo vinc de l'Ordal. A casa conreem vinyes, xarel·lo, gairebé un monocultiu, des d'abans de la fil·loxera. Anem darrere d'un vi dolç. Aquesta obra és molt interessant perquè ensenya com es veremava la malvasia fa més de cent anys. No costa gaire d'imaginar la paciència que havien de tenir per elaborar el vi llegendari que va endolcir les taules més afamades d'Europa i d'Amèrica.

I afegeix que, tot i que el seu nom de pila és Margarida, els amics li diuen Mar. Li confessa que ella és de pagès però que l'apassiona el mar. En Marçal li contesta que els seus rebesavis havien cuidat vinyes de malvasia a la vora de la Mediterrània, i que la collita del raïm era un procés laboriós per aconseguir concentrar tot el

sucre possible en cada gra. Després, una vegada collida la fruita, que es feia per etapes fins arribar al grau òptim de maduració, s'acabaven disposant els grans de raïm en un canyís on l'oreig de la brisa marina enllestia la pansificació. El suc que recollien del premsat era tan ric en sucres que a la fermentació no es necessitava afegir-hi ni esperit de vi ni cap altre adulterant. Era un vi natural de veritat.

—Amb una part de la collita del xarel·lo d'enguany aplicarem la mateixa tècnica que es practicava amb la malvasia per obtenir un xarel·lo dolç. I després el deixarem reposar a l'interior d'àmfores com les que feien servir els ibers i els romans d'aquestes terres.

En Marçal la deixa fer. Les paraules escurcen les distàncies i ell se sent embolcallat per la seva veu. Li sembla que es coneixen de sempre. Els llavis de la noia i els ulls, entremaliats i innocents, li tallen la respiració.

—T'agradaria acompanyar-me a veure el castell de foc aquesta nit, a la platja? —s'atreveix a preguntar-li en Marçal—. És un espectacle meravellós.

Ella li respon que, de petita, els pares la

portaven cada any per festa major a veure el castell de foc de Sitges, i que, de fet, no té res millor per fer que acompanyar-lo. En sortir del museu i mentre enfilen el Racó de la Calma, decideixen d'anar a fer un mos tot esperant l'espectacle pirotècnic. El poble és ple a vessar, gent de tota mena, parelles de tot tipus, i la calor apegalosa de finals d'agost destil·la l'olor de pólvora dels diables que acaben de passar al davant de la processó de la bandera.

A un quart d'onze sona el coet que anuncia el primer quart abans de l'inici del castell de foc a les onze en punt. És l'hora de la peregrinació fins al passeig de la Rivera per trobar una mica d'espai lliure. No tenen sort: hi ha gent pertot. Seguint les indicacions d'en Marçal aconseguixen arrecerar-se al costat d'una barca de pescadors, solitària, últim exponent d'altres èpoques en què l'activitat pesquera del municipi convivia amb el turisme equilibradament. La nit, sense lluna, lluu com si un cel estrellat hagués inundat el mar, de tantes embarcacions que han sortit per gaudir des de l'aigua de l'espectacle que és a punt de començar.

La Mar porta un vestit blanc fins més amunt

dels genolls, d'un teixit fresc i estiuenc que li insinua les formes del cos. S'han tret les sandàlies que duen a les mans per trepitjar l'arena amb els peus nus, que troben delitosament freda en aquella hora nocturna. En Marçal, amb pantalons curts i una samarreta senzilla també de color blanc, camina al seu darrere. Ella arriba a la barca i s'atura. Ell li acarona els cabells i li apropa els llavis a cau d'orella. No diuen res i ella deixa el cap enrere, lliurada. En Marçal segueix les corbes de la Mar a través de la roba. L'espetic dels coets i els llums de colors omplen el cel i extasien l'aire. Són aliens a la gent que els envolta, com si formessin part del paisatge, de les llums de les barques en mar i dels crits d'exclamació de la multitud que gaudeix de la fantasia sensorial. Només viuen per la pell que els descobreix sensacions primigènies, íntimes i salvatges.

Sense adonar-se'n, a mesura que l'excitació els cavalca la gropa del desig, arriben al punt culminant de l'espetic, tots dos alhora, gairebé immòbils, amb un gemec somort que es confon amb la traca final. Després, en marxar la gent, queden

ells dos sols a la platja. S'estiren a l'arena sense creure el que han acabat de viure. Ella encara té els mugrons durs.

—Això, Marçal, no ha passat mai. Em caso d'aquí a una setmana.

—Per què no me n'havies dit res?

II. Vinya de malvasia

Per fi en Marçal va aconseguir empeltar sarments de malvasia als ceps d'una vinya arruïnada. L'avara planificació urbanística havia salvat aquell terreny calcari arran de mar amb la qualificació de sòl no urbanitzable. Investit d'una ingènua i jove tenacitat, havia començat a fer realitat el seu somni de produir vi dolç de malvasia, tal com havia llegit que feien els seus avantpassats.

Ara feia set anys, mentre podaven la darrera vinya de malvasia del terme de Sitges, en Marçal havia demanat a l'amo de la finca si li lliuraria uns quants sarments per empeltar uns ceps que eren a punt de perdre's. Aquells sarments acabats de podar van dormir a les fosques en un racó fresc i sec del rebost, ben embolicats en paper de

diari fins que el dia 19 de març, per Sant Josep, els va empeltar a uns ceps tortuosos de llenya vella. A la primavera, aquelles gemmes primaverals van omplir en Marçal d'emoció paternal. Paral·lelament al desplegament de les fulles lobulades de vores retallades característiques de la malvasia, el record de la Mar esdevenia cada vegada més intens. La quietud compassada de l'onatge, tan a prop de la vinya, feia eternes les postes de sol, que confonien el blau del mar amb el verd dels pàmpols. I pensava amb impaciència quant de temps hauria de passar perquè aquella vinya produís els primers gotims de raïm. Pensava en la Mar, de dia, mentre cuidava la vinya o quan navegava en el seu vaixell de vela; a la nit, la somniava. Imaginava que més enllà de les muntanyes del massís del Garraf, terra endins, hi devia haver la vinya de xarel·lo prop de l'Ordal, en un terreny calcari com el que banya la Mediterrània. Com enyorava aquella olor, que ara només era un miratge, de la pell de la Mar.

Al cap de tres anys va arribar la primera collita i la proesa que perseguia des de feia temps: veremar com li constava que s'havia fet antigament amb la malvasia llegendària. Va esperar que

cada gra de raïm tingués el punt de maduració, sense presses, fins a arribar ben entrat el mes de setembre. A la dilatada verema hi seguia la mateixa delicadesa amb què es manipulen objectes de porcellana per tal de no distreure l'anelada pansificació. Una vegada retirats els grans del cep, en Marçal va disposar-los al damunt d'uns canyissos perquè l'oreig impedís la invasió dels fongs i la podridura, allò que els pagesos en deien *Botrytis*.

Des de feia set anys, cada 23 d'agost a les sis de la tarda, en Marçal anava al Museu de Maricel per contemplar el quadre de Joaquim de Miró *La recol·lecció de la malvasia*. S'havia convertit en un ritual.

III. Retrobament

En Marçal, com cada 23 d'agost a les sis de la tarda, va anar al Museu de Maricel per contemplar el mateix quadre de sempre. Hi havia una dona palplantada al davant de *La recol·lecció de la malvasia*. El cor li va fer un bot. No s'ho podia creure: aquella dona era la musa dels seus somnis. El breu encontre estiuenç de feia uns anys va

ser tan intens que no havia tornat a ser la mateixa persona que abans de conèixer-la. Era la Mar.

—Quan t’he vist, no m’hi he pogut resistir.

—En Marçal no va ser capaç de fingir que no la coneixia—. Com estàs?

La Mar, al seu torn, no es va fer l’estreta. Sabia el que volia i si havia anat a aquell lloc i aquell dia no va ser per casualitat. Feia molt de temps que pensava en ell com una obsessió, amb tot el seu ésser.

—No sóc feliç, Marçal. La meva vida sentimental és un desastre. El meu marit i jo ens hem separat fa uns mesos. Després d’aquella nit, crec que cap home llevat de tu no em podrà fer feliç.

D’una revolada, en Marçal la subjectà per la cintura i l’abraçà amb vehemència. Li xiuxiuejà que sortissin d’allà, que havien d’estar sols, sense observadors ni vigilants.

—No puc renunciar a tu per més temps.

IV. Viatge a vela

En Marçal i la Mar són a l’altura de la desembocadura de la Falconera, el riu subterrani que travessa el massís del Garraf. El veler llisca amb

les veles a barlovent. En Marçal ancora la nau sota la mirada penetrant de la Mar, que sembla memoritzar cada un dels moviments que fa: té la pell bruna i el cos fornit. Fa una tarda xardorosa, el sol ja s'amaga cap a ponent. Ell li explica que finalment ha aconseguit una malvasia excepcional i espera que la resposta comercial estigui al nivell de la seva qualitat. Li posarà el nom de Mar, però abans d'embotellar-lo el faran reposar en àmfores dins la Mediterrània durant sis mesos.

—Aquest vi l'he produït pensant en tu: des de la vinya fins a les àmfores. El teu nom m'ha guiat pel laberint, com Ariadna. Per això ha de reposar dins del mar, a prop de la poca posidònia que queda i de la fauna marina.

En Marçal aboca el líquid cristal·lí d'un color de blat madur en unes copes de cristall de roca. L'ampolla, elegant per la senzillesa minimalista, duu l'etiqueta amb les lletres impreses del nom de la Mar amb unes tipografies de color turquesa sobre un fons blau marí. Ella és a la proa. L'espera que pugui amb la malvasia. Es miren fixament mentre acosten les copes. Fan un glop que assaboreixen amb els ulls clucs, amarant-se

de tots els matisos palatins.

—Només un xarrup, Mar. Et vull veure nua. T'he somniat tantes nits sortint de l'aigua, a la platja, amb el cos regalimant i els llavis plens de salabor. Et llepava la pell, i els llavis, i beviem. La malvasia forma part del somni, com ara. D'una dolçor fresca, agredolça, com el codony o els préssecs de vinya.

—Saps que només he sentit l'èxtasi dels sentits aquella nit de festa major a la platja, amb tu. En les meves fantasies oníriques ets tu qui em porta al límit del plaer. Quan em despertava i no hi eres, em desesperava de no ser a la platja rodolant per la sorra, tots dos nus.

La Mar es treu la roba, tímida, mentre ajuda en Marçal a fer el mateix. No deixen de mirar-se, es besen i somriuen, a la boca, al clatell, darrere els lòbuls de les orelles. La lluna, que a diferència d'aquella nit és plena, pren el relleu del sol, gran i clara, diàfana com la malvasia que beuen mentre celebren la vida que reneix del seu alè dolç i serè.

LA FEL·LACIÓ D'UN GRA DE RAÏM

3r Premi Relats Eròtics DO Penedès

CARME BARBA

Tan bon punt vaig veure els camps, les recan- ces van desaparèixer. Malgrat que desconeixia la comarca, les vinyes eren velles amigues d'infància fossin d'on fossin. El tiet m'havia ensenyat a estimar-les de petita i jo havia après a respectar-les. Aleshores, em vaig adonar que la meva preocupació no tenia raó de ser, ans al contrari, era la persona ideal per tirar endavant aquell projecte mescla de sabors de la terra i de sensacions carnals.

Feia calor i vaig abaixar les finestres del tot terreny que conduïa. A l'instant, l'aroma del camp es va escolar al meu voltant i el record d'una rebolcada de joventut es va confabular amb la càrrega seductora que m'enviava el raïm madur. Només d'imaginar-me el paladar envaït pel suc d'un gra inflat en mossegar-lo i fer-lo esclatar, se'm va fer la boca aigua... Vaig haver d'ensalivar un parell de vegades i de reüll vaig percebre'm el somriure al retrovisor, un somriure fruit del

pessigolleig que la volva m'obsequiava com a resposta a la fel·lació que li estava fent a un gra de raïm!

«Estimular-te amb el raïm d'aquesta forma, nena, on s'ha vist!», em vaig amonestar amb malícia.

Justament, era la meva imaginació atrevida la raó per la qual el director de l'editorial m'havia escollit per escriure aquell reportatge sobre *enoerotisme*.

—Ningú dubta de la capacitat desinhibidora i estimulante del vi, senyoreta, però no tothom «fermenta» de la mateixa manera en cos i ment —em manifestava en el seu despatx.

M'havia convidat a asseure'm en una de les butaques de pell del salonet reservat als clients i des d'allà jo observava com obria una ampolla de xarel·lo.

—Tinc la sensació, senyoreta, que en aquesta rotativa és la columnista ideal per proporcionar-me un article elegant i humit. No sé si m'entén... —em preguntava al mateix temps que m'oferia una copa de vi daurat i brillant.

Com a resposta, la vaig acceptar, vaig mullar-hi lleugerament els llavis i la vaig alçar.

—Es refereix a això, senyor?

El pintallavis rosat havia deixat l'empremta sinuosa dels meus llavis al voraviu del cristall. Ell la va observar i, satisfet, va fer un gest de felicitació amb el cap, donant-me a entendre que acabava de guanyar-me l'oportunitat d'escriure el reportatge de l'any.

La llum baixa de la tarda m'enlluernava i vaig estar a punt de saltar-me el camí del celler on m'esperaven. Estava convidada a passar-hi el cap de setmana, un detall de l'amo de la finca que jo pensava aprofitar per inspirar-me i incitar per escrit les ànimes més reprimides per tal de convertir-les en amants del vi.

Conduïa a poc a poc, assaborint el camí. La sendera que portava al celler era molt estreta, perfilada entre vinyes. Si treia la mà per la finestra gairebé podia tocar els pàmpols. Tan atapeïdes estaven les vergues que a part d'elles només podia veure la terra i el cel fins que un vell Jeep descapotat em va barrar el pas. Vaig aturar-me a certa distància, la suficient per comprovar que el seu interior era buit. Tampoc vaig veure ningú a la rodalia, tot i que vaig intuir que l'amo no devia ser lluny i que si tocava la botzina de ben

segur que em sentiria. A punt de cometre aquell acte de grolleria malsana característic de la ciutat, vaig recordar que el tiet m'havia explicat que els ceps es podien estressar sota l'impacte de sorolls estridents i que fins i tot podien perdre la «fertilitat», tal com els passava a alguns homes i dones. Em vaig esgarrifar només de pensar-hi i vaig aturar el motor. Per descomptat, podia esperar una estona dins del cotxe, gaudir de l'entorn i de pas afluixar el ritme accelerat del dia a dia, que ja em convenia. Acollida pel silenci, vaig accionar la rodeta d'inclinació del seient i el respatller es va anar reclinant, convidant-me l'esquena a fer el mateix. Estarrufada dins del tot terreny, em vaig relaxar contemplant com el cel s'anava tintant de tonalitats rogenques i com una lleugera brisa feia tremolar el fullatge i deixava entreveure la silueta dels ceps. Em fascinaven les formes de les seves branques llenyoses, solcades de nusos rugosos. Em recordaven els músculs d'un home capaços de suportar el meu pes i d'enlairar-me com a una anخانeta al capdamunt d'un pilar de vuit.

El tiet també m'havia transmès la seva passió pels castellers. A la festa major em portava a la

plaça del poble i jo em meravellava de l'agilitat i de la fermesa d'aquells cossos que es muntaven l'un a l'altre mentre s'agafaven a les faixes i al cap, buscant la seguretat d'una espatlla, confiant entre ells, assolint el cim, a poc a poc, amb tots els sentits a toc de pell. Aquella columna fà·lica que desafiava la força de la gravetat era i és el viu exemple de l'equilibri i de la il·lusió per assolir el repte que a través de la subtileza de cada gest provoca sentiment a qui sap apreciar el seu art, la mateixa sensació que desperta contemplar el cos d'una vinya i tastar el sabor del vi que ha parit.

Posseïda per una intensa fal·lera, la pell em demanava sentir els últims rajos de sol, aquell sol que durant dies havia estat escalfant els grans de fruita que ara, descaradament, se m'oferien generosos i temptadors.

Vaig pensar en el raïm: devia d'estar madur...
Vaig pensar en la polpa: devia d'estar tèbia...
Vaig sentir-me humitejar en fantasiar un *samsó* conquerint el meu *ull de llebre* i el cupatge em va fer remoure neguitosa sobre el seient. El sentia dins, amb el seu sexe envestint-me al ritme del balanceig dels malucs, els llavis lliscant-me pel

cos i el pit enganxat a la meva esquena nua i suada. Estava tan excitada... Les cuixes separades, xop l'entreuix... Embogida, vaig recolzar les cames sobre el volant deixant les natges enlairades per afavorir el camí d'uns dits atrevits amb ganes de trobar-me i d'excitar-me. Gotejava només d'imaginar que era el seu membre el que m'estava penetrant i la respiració se'm va accelerar. Notava com arribava l'orgasme i el vaig esperar, amb els ulls tancats i els llavis maltractats per les mossegades que els clavava, lluitant per no cridar, per no transformar en bram la tensió que estava a punt d'esclatar. Però no va ser possible i, mentre sentia el regalim fugint del sexe, amarant el seient, un gemec em va delatar...

Quan vaig ser capaç de retornar al món real, el Jeep havia desaparegut i em vaig horroritzar de pensar que l'amo m'havia vist *veremant-me*. La vergonya em va envair i, empipada per la meva falta de professionalitat, vaig adreçar el seient, vaig engegar el cotxe i vaig enfilem el camí mentre em torturava amb remordiments ja inútils: «Però, què haurà pensat el bon home? I quanta estona deu d'haver estat observant-me? I, el que

és pitjor, segur que s'ha imaginat que soc una fresca o una morta de gana, o les dues coses a la vegada!»

De sobte, vaig recordar que el director de l'editorial m'havia comentat que el propietari de la finca familiar era un senyor d'uns vuitanta anys, i aquest perfil em va fer dubtar que fos ell qui conduïa el Jeep. Alleugerada, vaig abaixar la guàrdia i amb un altre tarannà em vaig tornar a concentrar en el paisatge.

No feia falta ser una experta per comprovar que era una vinya curosament cuidada, amb tots els exemplars ben arrengrerats, com un exèrcit de mascles forts i disciplinats, a imatge i semblança del que, de sobte, va aparèixer del no-res entre ceps. Vaig frenar de cop. De lluny, no podia distingir els trets del seu rostre però sí el perfil aristocràtic d'un cos ben conreat. Vaig pressentir un bon bouquet, imaginant el pas per boca d'aquell espècimen corpulent i tànnic. Feia la sensació de ser un home disposat a innovar i a experimentar en camp i en celler, compromès amb l'ús responsable de la terra i preservador dels seus valors ecològics, trets característics de

la DO Penedès que m'anaven seduïnt a mesura que m'endinsava en l'harmonia i l'atractiu d'una terra mimada.

Necessitava veure el seu físic de més a prop i vaig baixar del cotxe. Tan sols posar els peus a terra, les sabates de taló se'm van enfonsar. No tenien més de dues setmanes però, en comptes d'amoïnar-m'hi, vaig preferir alliberar-me els peus d'aquelles belleses de marca. Em delia per trepitjar el terror descalça i sentir-ne el grumoll càlid i acollidor. Fora del vehicle, la fragància de la vinya es va intensificar, igual que els meus sentits. La verema estava a punt de començar i els raïms presumien plens de suc, inflats com els meus pits, desitjosos d'ofrenar la nova anyada.

Amb les sabates a la mà i la mirada abocada en el seu cos masculí, m'hi vaig anar apropant. De tant en tant, s'inclinava per desfullar una verga i acaronar els penjolls farcits amb els dits. Amb el gest, el pantaló curt se li estrenyia i marcava les natges d'un gran reserva. Incapaç de mirar on ni què trepitjava, vaig ensopegar amb una pedra i un crit de dolor em va sortir de l'ànima. Ell es va incorporar alertat i es va girar cap a on era jo. Vaig intentar amagar-me entre els pàmpols

però el dolor em va fer ser lenta. El turmell em bategava fent competència al meu cor i vaig caure de cul a terra.

Mentre el terror se m'escolava entre les calcetes, percebia com ell s'acostava fins que la seva ombra va eclipsar el sol de tarda i el món es va aturar. El silenci era captivador. Sabia que m'estava observant i no vaig tenir més remei que afrontar la seva presència. Vaig enlairar el cap i a contrallum la meva feminitat el va convertir en un homenatge a la vinya. Em va oferir la mà i la vaig acceptar, segura que aquelles espatlles amples i aquells braços musculosos m'aixecarien com a una anخانeta. Era com un *dejà vu*, com un *dejà senti*.

Sense talons em passava més d'un pam i vaig alçar el cap buscant els seus ulls per agrair-li l'ajut alhora que per disculpar la meva intrusió. Però la topada de mirades va ser massa intensa i vaig ser incapaç de trencar el moment. El somriure picardiós en un rostre llaurat pel contacte amb la natura se li manifestava en forma d'arrugues al voltant del front i dels ulls. Sens dubte, era el resultat d'una evolució tan natural com la de la vinya ecològica que estava

trepitjant, desproveïda de químics i de malícia, sense efectes secundaris no previstos, saludable com el caràcter de la comarca.

El seu esguard era brillant com el xarel·lo, profund com el monestrell i afruitat com el macabeu i, sense saber res de la persona que m'estava estrenyent la mà i enterbolint el seny, vaig delitar-me amb la noblesa i la distinció dels seus atributs: el sot a la barbeta, el llavi inferior molsut i vermell com els tanins, les celles fosques i gruixudes, el to de veu vellutat, amable, sense imposar...

No vaig tenir més remei que obrir-me, deixar que les seves paraules llisquessin dins meu i permetre que m'eixampessin les comportes de l'olfacte, del tast i de l'oïda.

—El pare està indisposat. Era qui havia de donar-te la benvinguda i em disculpo en el seu nom. Sóc l'hereu i el precursor de la iniciativa que tu descrius com a *enoeròtica*.

Jo me'l quedo mirant, però no dic res. Ell fa una pausa i segueix.

—Vull que sàpigues que m'he sentit afortunat de contemplar com has començat a gaudir tota

sola de la sensualitat de la vinya —em confessa sense embuts.

Desvio lleugerament l'esguard avergonyida i a la vegada impacient per tal que em segueixi seduïnt. Ell, conscient del seu efecte, va més enllà.

—Necessito que t'alliberis de tota trava, de tot neguit. Et necessito *verge* de cos, ment i esperit. Tu no has de fer res, només deixar-te *derrapar*.

M'ho proposa mentre em mira des de les seves celles gruixudes i, en veure que no reaccio, em tempteja.

—T'atreveixes a fer un tast a cegues amb mi?

Submisa, moc lleugerament el cap mentre ell se'm va acostant fins gairebé quedar freqüent a freqüent. Aleshores, pren el rol d'amo, m'aixeca la barbeta, apropa els llavis als meus i amb un to autoritari sentència el poc que em queda de voluntat.

—Ara, vull que m'expliquis què sents *en boca*... Més tard, voldré veure't gaudir la festa dels sentits en una copa...

DIANA

ÒSCAR SOLÉ MARTORELL

Es deia Diana i era una temporera romanesa. El seu físic reunia la barreja de races i caràcters que ha imprès el temps en l'antiga terra dels dacis, detalls que, combinats, feien d'ella una dona senzilla i exòtica alhora. Tenia una pell blanca, lletosa, que deixava entreveure el seu sistema sanguini, i els ulls blaus. La seva cabellera era fosca i rinxolada, i els llavis, molsuts i apetitosos. Devia tenir entre vint-i-cinc i trenta anys, la flor de la vida. Era un vi de criança que havia conservat totes les característiques de la joventut, a les quals unia l'esplendor d'una incipient maduresa amb un cos que s'endevinava fort i vital. Però el que va cridar-me més poderosament l'atenció era la manera com tractava el raïm: agafava els gotims amb una agilitat sorprenent, però a cada carroll que prenia, oferia una carícia als grans; els tractava amb reverència, gairebé amb amor, cosa poc habitual en els temporers. L'observava detingudament, em concentrava en les carícies

de les seves mans als raïms i quedava hipnotitzat per la gràcia dels seus gestos. Era qüestió de temps que les nostres mirades es creuessin mentre l'observava. Em va guaitar amb els seus ulls blau clar, sense abandonar la seva postura acotxada. La seva mirada era penetrant, salvatge, gairebé feridora, i l'acompanyava amb un somriure encisador. Aquells ulls em convidaven a l'aproximació, al risc, a viure la vida amb audàcia. Apartà la vista de mi, després d'haver-me penetrat amb ella, i va seguir somrient mentre veremava els ceps; jo maldava per acostar-m'hi, però en aquell moment em vaig acostar a fixar-me en el seu cos, mal vestit amb roba de treballar, però sobretot en la regatera que li endevinava cada cop que movia les tises i abocava el raïm a la caixa. Em vaig concentrar en aquell moviment perfecte, que tenia una cadència que, amb lleus variacions, es repetia amb un ritme gairebé constant, com una simfonia. Vaig desfer-me a dures penes d'aquell cant de sirenes; i vaig continuar amb les tasques de supervisió. A l'hora de dinar no em vaig poder estar de fer-li la pregunta:

—Estava mirant com culls el raïm, ho fas

amb agilitat i, diria, quasi amb amor. On n'has après?

—A Drăgășani, sóc d'allà. És la millor zona vitivinícola de Romania. El meu avi criava vinyes i feia vi. Com tots, treballava per a l'Estat, però es quedava una petita part de la collita i feia els seus propis vins. De fet vaig fer estudis d'enologia, però aquí només he trobat feina de temporera de moment.

—Un dia, quan pleguis, et vindria de gust venir a tastar els meus cupatges?

—Seria un plaer. M'agradaria saber quin suc surt d'això que toco, i quins resultats dona al paladar.

L'endemà, mentre collíem raïm, el dia passà en un joc de mirades i somriures.

Al vespre, quan vam tenir tot el raïm descarregat i acabada la premsada, ella m'esperava a la porta del celler. S'havia desfet la cua que duia per treballar, i els seus rínxols s'estenien en una cabellera que endevinava flonja al tacte. Amagava la seva mà sota els cabells, fregant-se el clatell, com si es donés un massatge.

—Estic ansiosa per tastar els teus vins.

—D'acord, però si et sembla, et proposo un

joc: per centrar-te més en les qualitats gustatives i organolèptiques del vi, et faré fer un tast a cegues. —Jugava fort, però creia que en qualsevol moment em podria fer l'innocent i evitar una situació incòmoda—. Així hauràs d'endevinar si es tracta d'un vi negre, blanc... Com es diuen en romanès?

—*Vin roșu i vin alb.*

—Molt bé. I també podràs dir-me si et recorden algun vi dels del teu avi, i qui sap... Potser podries ajudar-me amb els cupatges.

Em va mirar enjogassada. La meva idea de provar la seva habilitat li va semblar excitant, seductora... i segurament també el fet d'estar a la meva mercè. Vam baixar al soterrani del celler. Allí tenia les copes parades sobre una antiga taula de roure per fer tasts. Vaig agafar un drap net d'un calaix i el vaig preparar per cobrir-li els ulls. Ho feia lentament, mentre seguia mirant-la i adreçant-li un somriure, al qual ella va respondre també amb un somriure excitat, com el d'una nena petita a la qual li han de donar una sorpresa que ha demanat per Reis, i l'espera amb il·lusió i amb intriga.

—Comencem?

Va assentir amb el cap. Va tancar els ulls, oferint-se, i jo vaig lligar-li la bena. Poder observar-la sense l'obstacle dels seus ulls torbadors va alliberar-me de tota tensió i em permeté la seva contemplació en detall. Era, per al meu gust, una dona senzilla i espectacular alhora. Potser el meu joc no arribaria enlloc, però el fet de poder compartir aquells instants d'intimitat amb ella quedaria al meu record com un dels moments més plaents i sensuals de la meva vida.

Quan va sentir el tap que s'obria, va estremir-se lleument i els seus pèls van començar a eriçar-se. El seu cos s'estava preparant per sentir. Vaig posar la copa a les seves mans. Quan els nostres dits es van tocar a la tija, vaig notar una sensació gairebé electrizant en el nostre frec. Vaig omplir-li la copa des del costat, mentre observava detingudament cada detall del seu cos i olorava el seu perfum aproximant el màxim els narius a ella, però amb molt de compte que la meva respiració no em delatés. Ella va remenar una mica el vi, l'olorà i el degustà lentament. Quan decantà la copa per beure, vaig observar com els seus llavis, premuts contra el vidre fi, marcaven l'empremta dels seus petons.

—És un vi *alb*, fresc, amb un punt àcid; recorda a la llimona. Té una mica d'agulla que fa pessigolles al nas i a la boca.

—És un cupatge de macabeu i parellada, amb un toc de moscatell.

En aquells moments, la paraula pessigolles em va fer venir ganes d'acariciar-la suaument, fins que s'esborronés i li sortís aquell riure, fresc també, que li havia sentit a les vinyes mentre treballàvem. Cada cop desitjava més apropar-me a ella, i m'era més difícil contenir-me. Li vaig oferir l'escopidora i ella la rebutjà amb la mà.

—No tan sols vull assaborir-lo, també vull comprovar l'efecte que fa en mi. El meu avi em deia que el vi escalfa l'ànima. —Va acabar la frase amb un sospir d'excitació.

La meva ànima ja estava encesa, i les seves paraules no feien més que afegir-hi llenya. Vaig agafar la copa que li havia servit i vaig beure'm el vi sobrer del tast posant els meus llavis sobre l'empremta dels seus. Potser seria la vegada que estaria més a prop de tastar-los i volia aprofitar-la intentant cercar el rastre del seu gust.

Vaig omplir una altra copa amb un nou vi. Mentre li oferia, els nostres dits es van fregar de

nou i aquest cop els dos vam allargar voluntàriament el contacte.

—*Roşu...* afruitat.... té un gust de fruita roja, de *mur...* mora! Encara no ha arribat a reserva, però té un punt d'envelliment.

—És garnatxa amb ull de llebre.

Mentre parlava, jo em fixava en els seus llavis de mora, uns llavis violacis i molsuts que tenia unes ganes boges de besar i mossegar. Els mugrons que endevinava sota la samarreta segur que tindrien el mateix color i serien igual d'apetitosos. Cada cop m'era més difícil contenir el munt d'emocions que em corrien pel cos: el pols accelerat, el nus a l'estómac, la suor...

Quan la Diana tastava un vi, aixecava la mirada; segur que tancava els ulls tot i l'embenatge per concentrar-se encara més en el gust. I jo em delectava en el coll que oferia en aquell gest.

—*Roşu...* aspre..., dens..., segur que deixa solatge...

—És un cabernet sauvignon amb syrah.

Em vaig imaginar per un moment el seu entrecreix després d'un dia de feina, la suor i l'olor genital fent una barreja aspra, densa, forta, penetrant, com un vi de menjar i beure, que deia

el meu avi... Em moria de ganes de tastar-la, d'obrir-li les cames sobre la llarga taula on hi havia parades les copes, menjar d'ella i tot seguit fer-li l'amor...

—Me'n poses un altre? —Va oferir la copa i la hi vaig omplir—. Aquest és carnós, dens, amb tocs d'herbes aromàtiques, cremós... No et sabria dir el color, però s'assembla molt a un vi del meu país.

—És sumoll, és autòcton d'aquí, com jo... .

Carnós i cremós devia ser el tacte de la seva boca, la seva pell... Ja no vaig poder aguantar-me més. Quan li donava la copa, vaig seguir el joc del frec; aferrant amb la mà lliure la seva cintura, vaig acostar els meus llavis als seus i ens vam unir en un petó suau. La vaig alliberar de la meua lleu abraçada mentre esperava la seva reacció. Es va quedar muda dos segons i llavors va esclatar a riure, com si el meu petó li hagués fet pessigolles. Va aixecar la copa mirant al cel:

—*Noroc*.

Es va beure el vi d'un glop i, després de treure's la bena, se'm va quedar mirant, ansiosa, amb els seus ulls blaus, que va tancar just abans de clavar-me un petó. Quan el va acabar, va dir:

—Dolç, apassionat, llarg, intens, càlid, humit... Aquest ha estat el que més m'ha agradat de tots. En vull més, vull emborratxar-me amb aquest últim, vull despertar-me amb ressaca i sentir-lo encara a la boca... Dona-me'n més... —Va acostar-se—. Més... —Van seguir els petons—. Més... —Cada cop més intensos—. Més...

La calor del vi ens pujava a poc a poc, gairebé d'una manera inconscient, i feia que cada vegada ens escalféssim i ens desitgéssim més, fins que no vam tenir ni mesura ni aturador. Les mans anaven acariciant els cossos i furgaven per sota la roba, una roba que ben aviat va fer nosa i que vam acabar per arrabassar dels nostres cossos, projectant-la com metralla sota la volta del celler. Vaig aturar l'acció un moment per contemplar-la, nua, i vaig desitjar-la encara més. La gràcia del seu cos, agradable en la insinuació, es tornava sublim en l'observació directa, i vaig entendre perfectament aquell rei francès que va fer del pit de la seva amant una copa.

En una maniobra violenta, digna d'un pinxo de taverna, va llançar-me sobre la taula i es va ficar sobre meu, empresonant els meus malucs amb els genolls.

—Ara beuràs de mi —em va dir—, i sé que experimentaràs dos plaers alhora, i això ens farà gaudir doblement, jo sent beguda i tu bevent.

Va agafar la primera ampolla oberta que li va venir a la mà, va incorporar-me i prement-me contra el seu pit, amb una habilitat sorprenent, va començar a fer córrer pel seu coll un lleu rajolí de vi, que baixava com una feble font fins a la seva regatera. Jo vaig començar a xuclar, i vaig comprovar que el meu syrah millorava notablement quan passava pel sedàs de la seva pell i escalfor. De tant en tant, em separava una mica de la passional abraçada i agafava perspectiva per poder veure el vi que, com un rajolí de sang, contrastava violentament amb la seva pell blanca. Fent un lleu moviment, ella mateixa va penetrar-se amb mi, mentre seguia abocant vi. Jo seguia xuclant i llepant mentre ella m'introduïa dins seu a un ritme al principi lent, però cada cop més accelerat, i en poques cavalcades va cridar de goig i de joia... Havia gaudit amb l'experiència, s'havia escalfat tant com jo amb el joc, i per això, en la batalla, es va rendir sense més dilació. Jo no podia més, estava a punt d'esclatar, però volia seguir bevent d'ella fins la fi dels temps, volia quedar-

me en aquella postura, xarrupant, bevent, sentint alhora el batec del seu cor i la suavitat de la seva sina. Però la meva voluntat va defallir i vaig caure, cosa que em va fer donar un sonor cop de crani contra la taula, el dolor del qual a penes vaig notar, concentrat com estava en el plaer que la Diana m'acabava de brindar, i que recorria en forma d'espasmes el meu cos.

—Ara jo beuré de tu.

Va agafar el drap que jo havia utilitzat per embenar-li els ulls i el va anar humitejant amb el contingut de les diferents ampolles; hi feia petits cercles i llavors el fregava en el meu cos per, després, passar la seva llengua sobre mi. Curosa, vigilava que no es barreassin els gustos, utilitzant un tros diferent de drap per a cada ampolla; d'aquesta manera, tastava en mi de nou cadascun dels vins. La Diana era una sibarita que volia captar tots els matisos mentre esperava amb ànsia la següent erecció; em voltava a la taula, com si jo fos l'únic plat d'un maridatge excepcional, i jo em deixava fer, carn morta (de gust) fins a la següent resurrecció que, òbviament, no va trigar gaire més de l'indispensable.

—Torna a beure de mi, de ben segur que encara

no estaràs saciat...

I així, fins a tres vegades vam beure l'un de l'altre, mentre convertíem la volta del celler en un auditori on els nostres gemecs i crits ofegats rebotaven pels maons creant efectes esfereïdors.

Vam acabar el nostre tast particular amarats de vi i altres fluids. La vaig prémer contra el meu pit... No volia que marxés, ara que l'havia trobada, volia tastar amb ella tot el vi del món, segur que mai m'avorriria de beure'n amb ella. No sabia si aquella perla de la vora del Mar Negre es quedaria amb mi, en aquell racó del Mediterrani a les esquenes del Garraf, però hauria donat mil vides per començar aquella nit una altra vegada. I llavors, del meu record van brotar els primers versos d'un poema de Joan Salvat-Papasseit:

«La carn fa carn
el vi fa sang...»

**DE LES QUATRE EXTASIONS:
LA PRIMAVERA**

ÀNGEL VENDRELL

La maca beu sumoll, el xitxarel·lo bada trepat,
fan bona parellada

La primavera arriba arrauxada, esclatant flors,
vestint arbres, plantes, ceps, encesa amb el brun-
zit de les abelles, el refilet dels ocells i les corre-
disses de les sargantanes, voluptuosa com ella
mateixa.

Diumenge a la tarda, hora de la becaina, al po-
ble hi ha ben poca cosa a fer. Dos adolescents,
engatats de feromones, surten de les seves res-
pectives cases. L'Anna porta un vestit estampat,
clar i fresc, botonat per davant. L'Oriol, prim,
sec, abillat de pagerol *casual*, pantalons curts i
samarreta, arrossega una motxilla. Caminen de
pressa, surten poble avall pel camí de les masies,
giren per la dreuera que baixa al torrent, un carre-
rany arrecerat entre vinyes, canyes, freixes, oms,
pollancre i algun ametller. Aviat desapareixen

de les mirades alienes i encara acceleren més el pas.

Busquen un recer on compartir i desvelar *Secrets*, el vi que ell guarda gelós al sarró, i les confidències que desitgen compartir lluny d'ulls estranys. Porten bon pas, encès; les gotes de suor floreixen untuoses als fronts. Quan se senten segurs, s'aturen, seuen, sospiren, agafen alè. Pudorosos i alhora desvergonyits, la natura els empeny. S'asseuen al terra; entre la darrera passada de ceps i el torrent, una figuera enorme els acull, l'herba s'ajeu. L'Oriol obre l'ampolla, maldestre, i ensorra el tap amb la navalla; l'Anna l'observa fascinada. Ell li ofereix el primer glop, que els llavis carnosos reben amb alegria i frescor, una dolçor afruitada que no esperava —sempre li ha semblat, al seu tendre paladar, que això del vi no és per a ella, però, sorpresa, el perfum de terra mullada i el gust d'herba acabada de tallar, de fonoll, l'excita—. Un calfred de plaer li puja per l'espinada. Una escalforeta tèbia recorre el cos al següent glop i amb espurnes als ulls passa el *Secrets* a l'Oriol, que tira un glop llarg sense apartar la mirada ni un instant. Es petonegen amb la mirada. Les orelles de l'Oriol es posen

vermelles com cireres i se li tenyeixen les galtes. Plegats salten el primer obstacle de la vergonya i enceten conversa per primera vegada des que han sortit; una conversa imprecisa que només glop rere glop els anirà desfermant el to picant i la follia amorosa que tan encoberta passegen. El desig d'abraonar-se l'un sobre l'altre augmenta amb cada bes del *Secrets*. En un gest femení, l'Anna es recull els cabells tot acotant el cap, en un moviment que deixa fluir el seu perfum; quan l'aixeca, clava els llavis als de l'Oriol que, sorprès, perd els papers i deixa escapar l'ampolla de vi, que vessa desvelant el secret més ben guardat. El petó infinit els transporta amb intensitat a distàncies i espais impossibles; mentre assaboreixen el nèctar de l'amor, que els té ben embarrilats, s'encén el cupatge. Es magregen barroers, amb ardor animal, fins que l'Anna atura l'Oriol i el fa enrere. L'Oriol no sap quina cara posar. Ella, amb sensualitat i suficiència, es desbotona el vestit i allibera les forces de la natura; en un acte reflex, arranca dos pàmpols ben grans i es cobreix els pits, coqueta. Ell s'ennuega amb la seva pròpia saliva, no és capaç d'actuar, tot i que l'entreuix batega furiós. L'Anna li agafa la mà suau i el guia

perquè li acaroni els pits amb el pàmpol; l'Oriol es relaxa i entra en el joc, els mugrons tendres i durs sembla que vulguin obrir-se com ampolles de cava. Ella es deixa fer, sospira, gemega i el va conduint a poc a poc, sabedora de la sensualitat exuberant que en la seva tendresa domina; es petonegen la cara, els ulls, el nas, les orelles, el coll, fins que ell ja no es pot contenir i sense gaires miraments pren la mà de l'Anna i se la posa a dins dels pantalons; el mànec palpita embogit buscant la sortida. El sospirs i els gemecs se succeeixen, d'un costat a l'altre, alhora, i d'un costat a l'altre, i alhora. Presos de l'Eros, es despullen amb pressa, nus sobre l'herba refreguen els cossos ardents en un garbuix de mans i peus que mareja més que qualsevol excés de vi.

El sol comença a pondre's, les ombres s'allargassen i la màgia de la foscor s'atansa a visitar-los. Les fragàncies dels cossos joves, l'ardor i el *Secrets* fan la resta. L'Anna, previsor, sap que ha arribat el moment que desgorgin els pensaments impurs, i es disposa a vestir l'extremitat llancívola del noi, i a rebre-la amb tots els honors a la Seu de l'Amor Infinit. L'Oriol, excitat, tremola d'emoció, el somni llargament volgut és a

punt de consumir-se i de consumir-lo. L'Anna, amb destresa i carinyo, li mostra el camí i aprofita per xiuxiuejar-li: «Ves amb compte, suau, si us plau...» I tot seguit un gemec sec: «Adeu, flor!!!» L'Oriol tracta de ser elegant, però l'esquinça torbat i esporuguit; tot i això, l'Anna l'empeny fort cap al seu si. Romanen quietes per uns instants, les pulsacions corren més del que són capaços de seguir i desesperats intenten recobrar l'alè i apaivagar les emocions.

El cel d'ataronjats, vermells, grocs i liles amb traces de verd és testimoni d'excepció, al costat de dues cadeneres que refilen, de la culminació d'un acte d'amor tan desitjós com desitjat, i en les embranzides del enamorats veu com l'ampolla de *Secrets* rodola pendent avall i s'escolen els darrers xarrups de l'ambrosia que els ha donat valor per rebel·lar-se i revelar el seu secret. Entortolligats, clouen l'acte amb un clímax ple de somriures, llàgrimes, suor, alliberació i rialles engrescades. Resten immòbils, fins que la nit tancada i la humitat de la fresca retorna els cossos a la realitat. Comencen a vestir-se sense pressa, a treure's els brins d'herba i a fer-se petonets mentre s'agraeixen l'homenatge que han compartit.

Recuperant el posat, s'arreglen els cabells l'un a l'altre, s'alcen i amb les mans juntes emprenen el camí de tornada. L'ampolla de *Secrets* rodola de bell nou i va a parar al fons del torrent. Que felïços són els cosins.

ELLA

FRANCESC GASSÓ MINGUET

Ella.

Sempre havia estat Ella.

Sempre havia estat Ella la meva musa secreta.

Sempre havia estat Ella la meva musa secreta i prohibida alhora; aquell sabor acaramel·lat que mai havia tingut el plaer d'assaborir; aquell record sensual en què els seus llavis carnosos color cirera es fonien de forma càlida amb la polpa del gra de raïm després que les dents blanques, esquitxades per la brillantor del suc i els reflexos lluminosos, haguessin penetrat la pellofa tallant-la com la dalla sega el blat; aquella gota que no m'estava permesa que s'escapava del gra de raïm mossegat i queia fins a la seva panxa plana i bruna mentre resseguia el camí que li dibuixaven els abdominals fins a escolar-se pel melic i aturar-s'hi; i Ella, sempre Ella, juganera i riallera, que s'hi introduïa el dit per tot seguit llepar-se'l i degustar aquell most amb el somriure fresc i femení que desprenia tothora. Teníem vint anys,

participàvem en la gimcana per rebre els alumnes de primer a la universitat, i mai més podria treure'm del cap aquell cos, aquella panxa, aquella boca, aquella llengua, aquella gota.

Han passat vint anys des del dia que vam participar en aquella gimcana, des del dia que em vaig enamorar d'Ella, per tant, han passat vint anys durant els quals no he besat la noia que estimava. Quantes vegades he fet l'amor tancant els ulls, no per assaborir les fragàncies i les textures del moment, sinó per imaginar-me que l'altre cos era el seu? Els dos sempre hem conviscut amb alguna parella, mai hem acabat les nostres relacions a la vegada, mai ens hem trobat en un sopar sols, només amb la companyia embriagadora de Bacus i la necessitat de compartir-ho tot. O, potser, sempre que ens hem trobat els nostres cossos i la nostra ànima ens ho demanaven i la nostra prudència ens ho impedia?

Avui la tornaré a veure, el darrer cop fou fa mig any. Encara havia de publicar la meva *opera prima* literària, una història d'amor fictícia ambientada a les zones rurals del Penedès durant l'estiu del 98. No me'n surto gaire, a l'hora d'inventar espais i situacions, per això, quan escric, manllevo

escenes que he viscut; i aquell estiu, el darrer de la carrera, els amics i les amigues de la facultat vam anar diverses vegades a la masia familiar d'una de les noies de la promoció, prop de l'Ordal. Des d'allí vam fer senderisme pels turons arrodonits a través de corriols protegits per pinedes que ens regalaven la seva ombra, limitats per romaní i farigola que aromatitzaven cadascuna de les nostres passes. A les tardes, quan la calor s'intensificava, ens escapàvem a les platges amagades del Garraf, la marina del Penedès, tal com l'anomenava l'única autòctona. Recordo totes i cadascuna de les vegades que ens vam banyar a la Mediterrània perquè la veia a Ella, me la menjava amb la vista, duia biquini, sempre blanc per ressaltar encara més la seva pell bruna, humida i salada. Cap al tard, o bé anàvem a alguna festa major, o bé visitàvem algun celler. Les tonalitats ataronjades dels capvespres sobre les rengleres verdes de vinyes arrapades a la terra groguenca eren l'estimulació perfecta per despertar-nos l'anhel de tastar els vins de la zona. Mai vaig entendre per què aquella combinació de joventut, calor, aigua salada, pell i vins no ens va suggerir a fer bogeries, potser una orgia

inconfessable; segurament érem d'una generació encara protegida per la innocència o la timidesa. Jo prenia notes mentals, sobretot d'Ella, la seva gestualitat, les seves formes, els seus comentaris i les seves rialles. La comissura dels seus llavis era l'imant de les meves fantasies. Tot plegat m'ha servit per escriure aquesta novel·la que ha rebut tan bona crítica. D'aquell grup d'universitaris que els anys ha dispersat, no sé qui se l'ha llegida, tinc clar que tothom s'hi pot sentir representat, especialment Ella. Si ho ha fet, sabrà que n'és la protagonista, no hi ha dubte, i, sobretot, sabrà els meus somnis vers Ella. Perquè la novel·la, per nosaltres, els qui ho vam viure, va d'això, de l'erotisme que es va desplegar durant aquell estiu i dels somnis incomplets que se'ns van despertar. Com que no els vaig poder dur a terme, els he plasmat sobre el paper.

He arribat puntual a Can Ràfols dels Caus, un celler que aquell estiu havíem creuat no poques vegades quan encara reformaven les construccions que el componien. Gaudeixo de la visió de diverses edificacions respectuoses amb la pedra antiga i adaptades a la producció moderna i la vida confortable, un d'aquests espais on es

combina l'enologia amb el turisme, la fotografia, l'art i tot allò imaginable que desperta i capgira els sentits. Els camps de vinyes del seu entorn ara són més extensos i s'hi aprecia la mà d'entesos en la matèria, però la gran quantitat de vinyes velles parla de la veneració a la tradició.

Ella ja hi és, vesteix una samarreta de tirants blanca arrapada i una faldilla que just li tapa els genolls, una mica acampanada, de color grana amb unes floretes retro d'un vermell més clar. Sosté un vi blanc, un xarel·lo pairal, i la humitat als seus llavis denota que ja l'ha assaborit. M'espera acompanyada d'una guia que ens farà les explicacions durant la visita, però és Ella qui després dels dos petons de benvinguda m'ofereix una copa bessona a la seva per la tija, i en agafar-la les nostres mans s'entrecreuen sense que Ella ni eviti ni redueixi el contacte. Començar amb un vi blanc de la varietat de raïm endògena ens evoca a l'instant l'aroma de les plantes silvestres que tant havíem olorat mentre recorriem els corriols aquell estiu llunyà però que ara sembla a tocar.

Passegem entre les vinyes, ufaneses dels seus brots verds primaverals que canvien de tonalitats pel joc dels rajos de l'horabaixa, mentre la

guia ens explica la història d'aquella terra, aquelles set-centes hectàrees que per a unes persones són tot el món. Presto poca atenció a la narració, em distrec admirant-la perfilada sobre aquell paisatge i em pregunto per què m'ha convidat a aquest maridatge. Quan la foscor s'apodera de l'horitzó entrem al celler incrustat a la roca, és un viatge a l'interior de la terra penedesenca per on en lloc de sang circula most, on la pedra originària es barreja amb les parets robustes de ciment. L'olor intensa i afrodisíaca a fermentació s'enforteix a mesura que baixem, i barrejada amb les copes que ja hem begut fa més necessaris els frecs involuntaris amb Ella, jocs que van mutant d'innocents a pecaminosos i que no esquiva mentre escoltem el relat dels diversos camins que segueixen el raïm, el most i el vi fins a entrar a la seva destinació, una ampolla plena de sentiment.

Al final d'aquesta visita interior, en un espai decorat amb botes rodejades de roca i espelmes enceses dins de gots de cristall, la guia ens proposa un tast d'alguns dels vins. Aquell estiu havíem passat hores i hores imaginant com eren els tasts de preus impossibles per a uns estudiants

pelacanyes i, fins i tot, n'havíem fet representacions nosaltres mateixos per divertir-nos amb vi jove dels cellers propers i intents de cuina casolana per imitar les coques de Vilafranca o un bon xató. I ara, arribats al nostre punt àlgid de maduració, Ella i jo hem retornat a aquest entorn embriagador, amb les pors espantades, amb la innocència vençuda. La guia ha desaparegut de forma discreta, i ara que estem sols Ella aprofita per agafar-me de la mà i guiar-me cap a algun lloc fora del celler.

—Saps? He llegit el teu llibre.

És el moment que esperava i que temia alhora, la veritable raó per la qual em vaig decidir a escriure; el cor comença a bategar-me desbocat.

—I què n'opines?

—M'ha agradat, però...—I calla, un míser m'ha agradat i es fa el silenci; Ella pot expressar-se millor. Dotze segons eterns fins a arribar a una porta tancada; quan l'obre, prossegueix—. Vam ser uns passerells, crec que tots desitjàvem el que tu has escrit, ens hauríem hagut de deixar anar. Tu i jo tenim experiències pendants.

L'ha llegida i m'ha entès, i m'ho espetega sense que jo l'hagi vist a venir. M'ha deixat

sense paraules. La seva veu m'ha hipnotitzat i, tot d'una, m'adono que ens trobem en una habitació de la masia preparada per a nosaltres. La llum principal només enfoca una taula parada amb estovalles blanques i dues copes de vi negre ja servides al costat d'una ampolla oberta d'Ad Fines, potser el llatí del seu nom amaga els misteris d'aquesta nit. Unes fotografies sensuals retroil·luminades s'exposen penjades a la paret de pedra; en elles les ampolles i les copes de vi transparenten els cossos d'homes i dones seminus. Són en blanc i negre a excepció d'allí on s'acumula la beguda dels Déus, on les fotografies adquireixen una vermellor intensa, ja sigui en una copa, una ampolla, un raig, un esquitx en un llençol blanc immaculat o un regalim sobre la pell. Dins l'habitació, a la penombra, només s'hi distingeix un altre moble, un sofà color teula. M'ofereix una de les copes, ella s'apropa l'altra al nas després de dibuixar petits cercles imaginaris a l'aire i mirar com les llàgrimes cauen a poc a poc; fa una inspiració llarga i profunda, torna a aturar-se assaborint el joc d'endevinar el gust que l'espera i beu, primer un glopet entre les dents que també li mulla els llavis, degusta, m'ensenya

la seva llengua carnosa a través d'aquella comisura que tant he desitjat, i quan sembla satisfeta s'empassa tot el vi. La imito, ella porta la veu cantant. El líquid ardent segueix embriagant-me i el seu efecte afrodisíac m'estimula els sentits i la imaginació al màxim, m'haig de pessigar per comprovar que no somnio.

El seu joc no s'atura i, ara, ja he percebut que havia planificat fins al darrer detall d'aquest encontre. Inclina la copa i es mulla el dit índex amb les darreres gotes que hi resten, s'apuja la samarreta per alliberar el melic enmig del ventre pla i hi diposita les gotes enganxades al dit.

—Tens bona imaginació, però crec que ho podem millorar per a la pròxima novel·la.

Sense pronunciar cap paraula m'ordena que m'agenolli, amb les dues mans m'agafa pel clatell i m'apropa al seu ventre. Ho assaboreixo tot, el vi, la pell i els vint anys d'espera. Ens deixem portar pels desitjos reprimits.

I Ella, ara, estirada nua de costat al sofà, amb una copa de vi a la mà, m'ha dit que deixi anar la ploma, que sota les estovalles hi trobaré paper i bolígraf, que ella vol ser la meva inspiració per sempre més, que vol ajudar-me a afrontar totes

les pàgines en blanc que tinc per davant. I jo, ara, ja sé com atacar la maleïda pàgina en blanc, i començo la meva segona novel·la envoltat de l'entorn més eròtic que mai he experimentat:

Ella.

Sempre havia estat Ella.

Sempre havia estat Ella la meva musa secreta.

GOTIM VERD

NEUS GILI MASAGUÉ

Els anys havien dotat la Lisa d'una maduresa i graduació perfecta, arribada la majoria d'edat. Una pell suau i càlida ressaltava uns colors afruitats a la cara que la feien molt dolça. Un gra de raïm fresc extret del millor gotim, irresistible al paladar de molts nois, es mantenia en reserva a l'espera de ser degustada en el seu moment òptim. Una criança excel·lent quan sovint la comparava el Ramon, el seu pare, amb el vi d'aquelles terres, tan bo. Ell sempre deia que la Lisa era el millor fruit de la seva vida, una vida arrelada i ben emparrada a les terres majestuosos del Penedès.

L'hivern havia estat fred. Les primeres pluges de la primavera havien fet que els ceps desperdessin amb la nova brocada de dos o tres borrons, fent créixer la redolta que aviat es vestiria de fulles i, més tard, de raïm. El pare contemplava la vinya amb orgull. La vinya que havia estat del seu besavi, de l'avi, del pare, i que ara cuidava

amb deliri. Caminava sense pressa amb l'únic soroll dels terrossos que xafava amb les botes per convertir-los en terra fina. Una terra que filtrava bé l'aigua. De tant en tant s'aplanava i recollia algun dels sarments que havien quedat després de l'esporgada a l'hivern, i que duria a casa per fer els calçots que tant agradaven a tots. Un parell de jornalers joves treballaven. Dos tractors petits es creuaven ensulfatant la vinya. Aquella tarda, la Lisa havia acompanyat el pare i passejava pel costat de la finca mentre s'entretenia collint roses per fer un pom a la seva mare, la Maria. Els marges eren una catifa de flors petites, blanques, grogues i vermelles. Un festival de colors que emmarcava la vinya a dins d'un quadre. El color blanc del vestit de cotó de la Lisa transparentava amb la llum ataronjada de la posta de sol que es fonia per darrere les muntanyes. Un dels tractors va fer un moviment estrany en forma de S quan ho va veure. La Lisa era tan bella que semblava pintada per la mà divina. L'altre noi que portava el tractor també se'n va adonar, i li va alçar la mà al seu company de feina, rient. Ella es va girar. La tènue llum es filtrava per les faldilles i la feminitat es dibuixava de fines transparències. Tenia

unes cames perfectes, ben arrodonides de les cuixes, i una cintura petita, de vespa. Ella sabia que la miraven però no va fer res per evitar-ho, i va obrir-se més de cames, evaporant la vergonya. Les mirades dels dos es van creuar, i la Lisa va notar que aquell noi l'havia seduït. El Ramon va alçar el cap des de la punta de la vinya en veure un dels seus tractors parats. Lisa!, va cridar fort amb els braços alçats. El noi es va treure el jersei per dissimular l'aturada i evitar una esbroncada del seu amo. Moreno i musculat, el cos era perfecte i ella l'acariciava minuciosament dins del pensament.

—Com es diu aquell noi del tractor, pare? —va dir encuriosida mentre marxaven a casa.

—Fèlix —va dir el Ramon sense perdre de vista les vinyes.

Aquell nit ella va somiar amb ell. Aquella nit, ell també amb ella. Aquella nit, i moltes altres nits, els dos es van desitjar d'amagat.

A Cal Riera, on vivia la Lisa i la seva família, l'olor de vi transpirava per tots costats. La masia estava al bell mig de les vinyes. Productors de tota la vida, el vi de les botes de roure s'anava transformant davall les voltes centenàries de mig

punt de les caves. En una altra nau més fosca, les botelles descansaven ordenades a les parets. Tines d'alumini gegants estaven a l'entrada i els enòlegs feien la seva feina anotant i analitzant tot el procés de fermentació del vi. El most anava fent el seu paper, i el sucre es convertia en alcohol en una ebullició que fluïa en silenci i que es degustava fins i tot amb l'olor que desprenia aquell lloc. De ben petita li havien ensenyat tots els passos per a la creació d'un bon vi de xarel·lo, d'un macabeu i d'un parellada, i la Lisa tenia impregnades als porus totes les olors de flors blanques, de torrats i vainilles de la mateixa manera que un tatuatge estaria dibuixat a la pell. Notava la boca seca i el desig de prendre's una copa de vi blanc i pàl·lid, de reflexos daurats com els seus cabells. El va abocar a la copa i el va sentir repicar al fons. El vi llepava gormand el vidre, arrossegant-se pel costat amb la força d'una ona. L'aroma que desprenia tenia el poder de transportar la Lisa a un viatge amb els ulls tancats als tròpics més llunyans. La graduació de l'alcohol va fer que entrés en calor, i les seves galtes es van posar vermelles amb el tacte de la seva temperatura al paladar, que l'excitava a l'igual que unes

pessigolles sensuals fetes amb una ploma d'au exòtica. Va posar-se la copa a tocar dels llavis per calmar l'ansietat que se li despertava. Assaboria sense ganes d'acabar aquell plaer, i el mantenia uns segons a la boca fent-se'l seu. El sentia bellugar àgil per tota la cavitat i necessitava salivar. S'empassava la saliva, es llepava els llavis i se'ls mossegava de les puntes. Brutalment salvatge, la Lisa gaudia. Fresc i alhora àcid, el vi li sabia despertar totes les papil·les gustatives imaginades. Capriciós, el seu amant silenciós li explotava de plaer dins de la boca i se li escorria pel coll en un orgasme ple de luxúria. Un acte eròtic en què la pell es mostrava eriçada i els mugrons li creixien. La fredor de les caves es barrejava amb la humitat del cos. Els dits acaronaven la copa cada cop amb més ritme, i se la premia cap a ella, més i més, fins acabar per vessar-lo, calent, damunt dels pits, fent-se'l baixar per l'escot. Va xisclar de plaer en sentir la raspor d'una llengua llepant-la. Un riu daurat li baixava entre les seves cuixes i ell l'esperava assedegat. Una cupatge perfecte de vi i fluids suplicava fer l'amor mentre ella repetia el seu nom, Fèlix; els petons transvasaven el vi de boca en boca, sota les voltes de mig punt

de les caves. El soroll d'una trucada al mòbil la va despertar. Era tard i s'havia adormit. Aquella tarda va tornar a les vinyes sola. Un únic tractor hi treballava. S'hi va apropar i el va fer parar.

—Perdona que t'aturi. Saps on és el teu company, el que portava el tractor l'altre dia? —va dir tota avergonyida.

—Qui vols dir, el Fèlix? —li va respondre l'home amb un somriure que intentava amagar mentre s'eixugava amb un mocador la suor que li queia del front.

—Sí, sí, el Fèlix! Saps on el puc trobar? —va dir sense espera.

—Doncs no. Crec que li ha sortit una feina en un altre lloc. No sé on pot parar. Li volies dir alguna cosa? Potser algun dia... el veig...

—Res, no pateixis —va respondre amb un to de veu trencat.

El soroll del tractor i la pols van deixar enre-re la Lisa, que es va difuminar com el dia per ponent. Els dies van passar, una primavera, un estiu que acabava, i a Cal Riera es preparaven per a la verema. L'estiu havia donat la temperatura i el clima perfectes, i s'esperava una bona collita per a aquell any. Les caixes s'havien apilat

als tractors i s'havien contractat uns quants jornalers nous per a la temporada. La Maria havia preparat un bon esmorzar per a tots els treballadors, i un bon vi era a taula dins d'un porró gran. El matí despertava amb lleganyes i aviat la vinya seria pentinada rem a rem de tots els gotims que penjaven. Pels camins i carreteres el tractors anaven cap a la cooperativa del poble, i els cotxes s'acumulaven al darrere, fent una filera que semblava una processó. El noi de la bàscula pesava els tractors plens de raïm abans de descarregar. El poble bellugava activitat i les vinyes dringaven plenes d'energia.

Per a la verema, cada any el poble es vestia de festa. Durant la segona quinzena de setembre es feia un tast de vi i maridatges, amb música i activitats de cultura popular. Els de Cal Riera també hi participaven i presentaven els seus millors productes en vi per tal d'obtenir nous clients i un bon prestigi. El poble s'omplia de visitants, amb cotxes i autocars que arribaven de fora i aparcaven a l'entrada del poble en un solar propietat de l'ajuntament. Els castellers de Vilafranca animaven la festa acompanyats del so de les gralles. La Lisa es remenava per la parada

dels seus pares amb gràcia mentre preparava les copes i invitava a tastar el vi de casa seva a la gent que passava. Un noi li va demanar una copa de vi blanc. En donar-li, ell va retenir uns segons la seva mà. Ella va sentir com una electricitat li recorria tot el cos. Les mans d'aquell noi, fines i calentes, contrastaven brutalment amb la fredor de la copa que li havia servit.

—Et conec? —va dir mentre apartava la mà de la copa.

—Tu què creus? —va respondre picant-li l'ullet.

—La teva cara em resulta molt familiar, la veritat —va fer mentre el repassava de dalt a baix.

—Potser perquè et recordo a algú, no creus? —Va tastar el vi sensualment posant els seus llavis gruixuts sobre el perfil de la copa.

—Ara no hi caic. Escolta, digues qui ets i em treus de dubtes, d'acord?

La gent feia cua i esperava per fer el tast.

—Saps una cosa, Lisa? T'imagino com el vi. Ets de les que amb els anys guanyes, bonica —va dir sense deixar de mirar-la fixament als ulls.

—Ei, saps el meu nom?

—Clar que el sé. I tu el meu. —Va deixar la

copa buida al taulell.

El noi va desaparèixer entre la gent i ella va seguir repartint copes de vi. En acabar, camí de la masia, el va veure en una cantonada recolzat al carrer del costat d'un dels bars del poble. Li va semblar que l'esperava i va passar pel seu davant. Espera!, va dir ell agafant un dels seus braços. Paralitzada, sense saber com reaccionar, es va aturar. Tremolava. Un moment de silencis compartits. Unes mirades que penetraven. Ella va voler obrir els llavis per parlar i ell va posar un dit davant la seva boca. Psssssst, no diguis res, si us plau. I es va descordar un a un; els botons de la camisa blanca que duia sota l'atenta mirada de la Lisa, que veia un cos moreno i musculat. Va recordar. La sang li bullia i una calentor s'apoderava d'ella. Els seus llavis conservaven la dolçor del vi quan la va besar.

—Lisa, què fas?

—Tanco el mòbil.

EL FESTÍ DE MELODY PARKER

ORIOL GUILERA VALLS

*El vi destapa els secrets més íntims
dels qui el prenen desmesuradament*

Michel de Montaigne

Mentre esperava els convidats vaig servir-me una copa del rosat de Nit. A la cuina tot era a punt. No era el més exigent ni el de més compromís dels àpats que havia elaborat a la meva vida, però sentia pessigolles a l'estómac, com si fos el primer. No imaginava com serien en realitat els quatre nois que havia convidat, però confiava en el meu instint.

El meu nom és Melody Parker, de mare penedesenca, de Can Pelallarga, de Sant Sadurní, per ser més exactes; era una dona aventurera, sociable i hereva d'una llarga tradició vitivinícola. El pare, que va venir d'Amèrica, com la fil·loxera, se'n va enamorar pels llavis; deia que la mare era, en boca, saborosa. L'home tenia un amor obsessiu pels vins, tot i ser de Baltimore. Mig hippy i més

pelat que una rata, s'havien conegut al festival de Woodstock, l'agost de l'any 69. Que què hi feia una noia bé del Penedès enmig d'aquell terratrèmol avantguardista? Sabia idiomes, i l'avi, un visionari, va pensar que ja estava prou preparada per afrontar nous reptes, i va enviar-la als Estats Units a obrir mercats per introduir els vins de casa. L'avi va dir introduir, però ella va entendre penetrar. Nou mesos després arribava jo. El meu nom és un indicatiu prou eloqüent d'on em van engendrar.

No sé per què els explico intimitats de la família. Bé, ja que hi som, els confessaré que la mare i jo no ens enteníem gaire. Per això vaig marxar. M'agradaria haver heretat el seu tarannà aventurer, ser agosarada com ella. S'ha de viure al dia, deia. Quanta raó que tenia, me n'adono ara que ja no l'hi puc dir. He estat poruga, racional, conservadora i convencional. No he seguit el negoci del vi i n'estic penedida. Potser el podria tornar a engegar? Tinc el cap a punt de rebentar curull de fantasies insatisfetes. Són com ocells engabiats que picotegen el pany per trencar-lo. Sense amics, tret de les tres amiguetes de quan era petita i vivia al poble; voldria tenir-ne uns

quants, bastants, molts, per poder triar i abraçar-los quan ho desitjés, quan em calgués. Amics d'ulls seductors, de llavis humits i atractius de cos... Amics!

Una sèrie televisiva de moda, sobre cites per Internet, va donar-me la idea. No hi creia gens, però vaig rebre més de vuitanta missatges en un sol dia, sense penjar cap foto meva al perfil. Déu n'hi do, no? La clau va ser, penso jo, el meu nom, que no vaig molestar-me a amagar. El glamur que desprèn entre nosaltres un nom estranger com el meu és gairebé atàvic. L'elecció d'en Pau, en Nil, en Dídac i en Sergi va ser fàcil. No en volia un de sol, i no em decidia. Vaig imaginar-me al llit amb els quatre; tots estarien per mi, l'un amb la llengua al coll, l'altre amb els llavis als pits, el tercer entrant per davant i el darrer per darrere, i jo que gemegaria amb aquells esgarips que només sents a les pel·lícules, cridaria i cridaria, i per fi deixaria anar un últim xiscle de plaer (em poso vermella només de pensar-ho). Llavors me'ls miraria satisfeta i ells farien cara d'ara et toca a tu, i ja em veia fent quatre de tot, i vaig creure que no ho suportaria. Vaig pensar que estaria bé compartir-los amb l'Emma, l'Ester i l'Èrica, les

meves amigues del poble, sempre hi són quan les necessito, noies obertes, sense pèls a la llengua i amb unes ganes immenses d'experimentar el que sigui. Així vaig arrodonir la idea del sopar al Mas. En Pau, l'Emma, en Nil, l'Ester, en Dídac, l'Èrica i en Sergi serien testimonis del meu retorn al poble, i del comiat de la vida trista i avorrida que deixava enrere. La mare estaria contenta.

Un retrat a l'oli del meu besavi presideix la gran sala rectangular. A sota del besavi, hi ha una llar de foc de marbre blanc; al centre, una taula envoltada de quatre sofàs de pell. Al pany de paret de la dreta una biblioteca farcida de llibres que amaga un secret, i a l'esquerra, darrere d'una mampara, s'hi troba una taula de caoba amb setze cadires isabelines entapissades de color d'or vell, cadascuna amb el nom d'una varietat de raïm gravat en una plaqueta. Vaig obrir les finestres per ventilar i vaig esquitxar el terra de petites catifes molsoses i coixins, vaig encendre espelmes d'olor de coco i de canyella i omplir uns gerros amb branques de farigola i de romaní, per donar-hi més caliu. Una dotzena de blancs i Clàssics Penedès dins d'unes glaçoneres esperaven els convidats.

Les noies van arribar juntes. Es feien mirar, les tres tan morenes. L'Emma, alta i estilitzada, duia una faldilla fúcsia un pam per sobre els genolls i una samarreta de tirants blanca escotada, sense sostenidors; va triar un escumós de Colet. L'Ester portava una camisa de gassa transparent i va preferir un Can Credo, i l'Èrica —la més prima i menuda, de texans i samarreta; lluïa unes arracades grans d'anella i els cabells rinxolats recollits en una cua de cavall, que cridaven l'atenció—, es va posar un Cargol Treu Vi. Ells anaven tots iguals, pantalons de cotó i camisa de màniga curta de colors, excepte en Pau, que duia un vestit de fil de color palla, elegant de debò. Els quatre es van decantar pel xarel·lo de Cal Raspallet.

Vam començar amb un striptast, que se'm va acudir tot de cop. Amb els ulls embenats els donava un vi a provar i qui no encertava la varietat de raïm es treia una peça de roba. Tocades les nou, la sala era un garbuix d'infinites sensacions barrejades, on el gust, la vista, el tacte, l'olfacte i l'oïda feien hores extres. L'Emma i en Pau, agafats de la mà, van a anar a jeure a un racó, on van acabar de treure's la roba a poc a poc l'un a l'altra. Feien glopets d'una esvelta copa d'un

escumós brut d'Albet i Noya i es petonejaven o deixaven caure unes gotes sobre el cos i les llevaven suaument, assaborint a cada cop de llengua el cupatge del xarel·lo, macabeu, parellada i chardonnay a la pell. L'Ester feia xarrups d'un blanc sec de Can Ràfols mentre abraçava en Nil, qui, pocs instants després, damunt d'uns coixins li llevava els pits esquitxats de mantega amb caviar. En Dídac i l'Èrica, només amb un tanga vermell, ballaven ben agafats unes cançons de Lou Reed que ell, nu, li cantava a cau d'orella. De tant en tant s'aturaven i feien glops d'un vi de glass de Gramona, que els deixava els llavis endolcits, llestos per assaborir-se'ls. El darrer d'arribar va ser en Sergi, de qui m'havia d'ocupar jo. Un cop sec a la lleixa apropiada de la biblioteca i vam entrar a la cambra secreta, on diuen que el meu rebesavi va estimar una princesa. Me li vaig llençar a sobre i d'una empenta el vaig fer jeure al catre, ell em va arrencar la brusa i mentre em buscava els mugrons amb els llavis, vaig treure-li els pantalons, i allà amagat hi tenia el cep noble, mirant cap el cel como l'arbre de Josuè, que vaig acaronar-li com si la vinya fos meva. Vam brindar amb un 109 de Loxarel, 2004, que el pare

guardava com un tresor. De fons sonava el primer moviment de *Also sprach Zarathustra*.

Eren quarts de dotze quan vaig enretirar la mampara que donava pas al menjador i els meus convidats van agafar-se les mans i van emmudir. Havia encès una filera d'espelmes al centre de la taula, i les seves llumetes brillaven en els ulls humits dels comensals. En aquella fosca claror vaig mirar-me'ls un per un, ells més joves que nosaltres, però tots érem el futur, i vaig recordar quantes vegades havia estat allí amb els pares i els avis, i vaig ser conscient del que havien lluitat les generacions precedents. Feia goig, la taula parada. Estovalles de fil, coberts de plata i una bateria de copes de cristall de totes les mides i formes, que contrastaven amb la senzillesa de l'única peça de roba que dúiem, una túnica ampla i escotada, de color robí, nosaltres, i daurada, ells. Vam seure a taula, cadascú al costat de la parella. Mentre compartíem els entrants, un paté de fetge amb torradetes, un tàrtar d'escalivada i unes albergínies de l'hort amb pomesà, i els omplia les copes de Manuela, un chardonnay equilibrat i harmònic, em va semblar sentir l'avi que deia que el Penedès era el bressol de la indústria

vinícola del país, i que gràcies al clima mediterrani s'obtenien uns blancs aromàtics incomparables i uns negres suaus i sucosos com enlloc. L'hi havia sentit a dir moltes vegades. Vaig alçar la copa i vaig brindar per nosaltres, pels nostres avantpassats i per la mare que va parir el vi que bevíem.

L'Emma va demanar-li a l'Èrica que li canviés el lloc, volia tastar en Dídac, mentre que el Nil m'acaronava les cuixes i en Sergi es menjava l'Ester a petons. El gall negre cuinat amb pernil i salsa de vi que els vaig servir a continuació, de tendre, es desfeia a la boca, i el Pardas Collita Roja, potent i càlid, però lleuger, que vaig decantar abans d'omplir les copes, li esqueia com anell al dit. Un esclat d'aplaudiments va rebre la crema de xocolata amb gelat de torró i les copetes de Floralis.

Teníem els ulls vermells i el cos ardent. Llavors vaig fer un senyal per demanar silenci. Falta la cirereta al pastís, els vaig dir, i tot seguit vaig introduir en un bol vuit paperetes, cadascuna amb un nom, Pau, Emma, Nil, Ester, Dídac, Èrica, Sergi i el meu. Vaig remenar-les i vaig demanar qui en volia treure una. Va ser en Sergi qui, per fi,

la va triar. Era la meva. Vaig treure'm la túnica, i alçant les estovalles, que tocaven a terra, vaig ficar-me nua sota la taula. Ualaaaa!, van cridar gairebé tots alhora, mentre s'intercanviaven els llocs. Les trompetes que anunciaven festa major se sentien fins al més petit i allunyat dels racons del meu cos. Amb un coixí sota els genolls, anava d'aquí cap allà, enlairant-los les túniques, acaronent-los les cuixes una estona, sense pressa, i a poc a poc, els meus dits iniciaven petites incursions, encara tímides, cap a llocs més foscos i humits, cada cop més endins, cap a les fondàries, allà on hi ha les fonts del plaer. El que va venir després no els ho penso explicar, ja que com vaig llegir no sé on, quan s'estimula l'enveja es comet una doble mala acció, fer néixer un sentiment reprobable i trobar-hi complaença. Facin servir la imaginació, l'eina més poderosa de totes les eines que es fan i es desfan, l'única que ningú no els pot prendre. Els ho asseguro. Paraula de Melody Parker, penedesenca fins el moll de l'os, com la mare, ara sí.

DEU DIES DE VEREMA

LÍDIA GÁZQUEZ

Com havien de saber el que realment significava aquell rosari fi que pujava lent fins a cobrir la superfície de la copa de petites perles daurades? N'estic tipa, de tants pedants experts en vins que se m'acosten buscant pujar a la meva habitació d'hotel. Homes que no m'interessen, que no són atractius, i que, si ho són, mai l'encerten amb els meus gustos o amb les maneres. Vins elegants, si us plau, equilibrats i amb delicades i suggeridores sensacions en nas i boca.

Tinc per norma, i és una mena de ritual per a mi, només allitar-me amb aquells que em tracten de tu a tu i m'ofereixen una ampolla de cava brut nature reserva amb certes particularitats. M'agrada la dominant de xarel·lo amb macabeu i parellada, signifiquen la perfecció per al meu paladar. Aquesta combinació em posa a to. I així, després d'obrir l'ampolla, omplir les copes i tastar-nos les mirades, espero trobar una pell brillant, d'un daurat pà·lid, com el cos d'aquell

cava. Val a dir que l'única persona que ha aconseguit pujar a la meva habitació en aquests tres anys ha estat una noia amb qui vaig connectar des del primer moment i amb qui vaig gaudir d'un sucós clau d'allò més inesperat durant la passada fira del cava. Vaig abaixar-li el tirant d'una espatlla rodona i perfecta com una fruita blanca madura, que vaig mossegar suaument com a preludi d'una nit amb matisos molt saborosos. Els seus llavis carnosos tenien gust de pa calent i l'escalfor especiada del seu alè va recórrer els meus pits fins a arribar al meu sexe a punt d'explotar, un sexe que s'obria oferint la seva frescor i humitat perquè aquella llengua de dona llegís amb el tacte la seva textura. Recordant aquelles fruites blanques del principi, el meu entrecuix regalimava tant com la comissura dels seus llavis, mentre em clavava els ulls, elèctrics, i em feia bategar el sexe un cop i un altre.

Però, sí, ara sóc aquí, envoltada de voltors a un bar d'hotel en un ambient animat però on no hi tinc res a fer. Torno al rosari de la copa de cava i penso en aquella nit lèsbica. Avui no ho volia, però m'he posat calenta, millor faig un darrer glop i pujo a l'habitació. Cambrer, una ampolla

d'aquest reserva per a la 512. Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el dit.

Em miro al mirall a través del cristall de la copa plena de cava. Rere la finesa del rosari, tan delicat, els meus ulls color mel. M'agraden. M'agrado, i em busco sota les calces i soc ben lluny en el temps. Torno al meu poble i als estius sense fi. Allà on tot comença i on tot té sentit.

Quan tenia disset anys em pagava els estudis treballant als estius, a la comarca era habitual anar a veremar durant uns deu dies. El primer dia era dur, matinar molt i una bona pallissa per a l'esquena, doblegar-me sense parar, pràcticament durant tota la jornada, excepte per al trago i per dinar. La recompensa era veure despuntar l'alba, mullar-me i tacar-me amb el fang de la vinya i la rosada, tastar el raïm acabat de collir, devorar l'entrepà amb gana de debò, estirar-me al terra sense por de res, deixar-me cremar pel sol, olorar la terra mullada i enlluernar-me pel verd intens de la vinya exuberant i majestuosa. No témer la tempesta. Cada dia tocava collir una vinya, un dia una de malvasia de Sitges, un altre, una de xarel·lo, un altre, una vinya de chardonnay

i un altre una de pinot noir... Així vaig començar a distingir-ne les varietats i a apreciar-les, ja des que penjaven al cep, envoltades de la llum verda dels pàmpols.

Quan començava les classes a la universitat, les noies i els nois de bona casa de Barcelona em miraven amb estranyesa i un xic de, per què no dir-ho, fàstic, en veure'm les mans i els braços plens d'esgarrapades, cops i talls d'haver treballat dur els darrers dies d'estiu, tot just abans de començar el curs. La meva pell blanca i jove, treballada, tacada, duia encara el tint del raïm que trigava dies a desaparèixer. El que ells no sabien és que eren tatuatges que jo lluïa amb orgull i que em retornaven el sabor d'un estiu corpulent, intens i amb un lleuger perfum de violeta, com el syrah que vam collir tot just feia una setmana. I sí, també em recordaven al sexe, a la imatge de les meves mans encetades acaronent la cintura nua d'un home de pell bruna que paladejaria tota la meva vida.

N'érem uns quants: els amos de la finca, alguns companys i companyes de l'institut i alguns jornalers que venien a fer la temporada, la majoria més grans que jo. N'hi havia un que

es deia Roger, tota la seva família havia treballat sempre la terra; venia, com jo, a treballar per pagar-se els estudis d'enginyer agrònom. Això a mi no m'interessava gaire, tot i que tampoc m'ho explicava a mi en persona, jo a penes m'atrevia a mirar-lo. Només quan no em veia el repassava de dalt a baix. Setembre era un mes calorós encara, enganxós; el cos vigorós, jove i musculós del Roger feia difícil mirar-lo sense que em pugés una escalfor forta i inesperada al cap, un raig de sang potent directe a les galtes, que jo m'esforçava a amagar. La seva veu era forta i masculina; quan el sentia arribar de bon dematí i el saludava, un cop al pit em despertava de cop. Quan collíem les files per parelles, sense voler, sempre el guaitava, i si coincidíem al tractor per buidar el cove de raïm, jo emmudia i només podia moure els ulls per resseguir la seva esquena ampla i els rínxols enredats dels seus cabells negres. Tot bru, sovint, si el tractor era massa ple, s'hi enfilava i ens agafava el cove per repartir-lo uniformement perquè, en posar en marxa la màquina, el raïm que sobreeixia no caigués pels camins i la carretera. Aleshores, el veia enfonsar els peus descalços al raïm i ell em

mirava amb un mig somriure perquè li acostés el cove ple, i el buidava i me'l tornava tot picant-me l'ullet. Abans, però, jo li havia resseguit totes les cames d'acer, recobertes d'un vellut color coure com la seva barba incipient, i havia arribat al seu entrecuix, voluminós, per adonar-me que només portava uns mínims texans trencats per cobrir-se. Quan tornava a casa, les hores de descans es transformaven en nits enfebrades, la xafogor i el record de la seva veu i el seu cos m'impediendormir i, quan ho aconseguia, somiava amb fileres de ceps i pàmpols i com havia de caminar per sobre d'una catifa de raïms aixafats, tota nua entre les vinyes, enfonsant-me en el raïm calent sota el sol, envoltada de sucre i d'alcohol, tota jo llefiscosa i bruta. Aleshores, jo el veia, m'estava esperant al final de la filera i quan ell m'havia d'agafar la mà, em despertava tot d'un cop i tornava a caure en un insomni amarat de suor.

Els dies van anar passant, i tot i que alguna vegada vam creuar la mirada a l'hora del trago, no vam intercanviar més que quatre frases en el que va durar la verema. Recordo, però, i per sempre més el recordaré, el darrer dia, en què només vam haver de treballar al dematí. A la tarda havíem

de tornar a la masia per cobrar pels dies treballats. Jo vaig quedar-me a dinar a la finca per fer temps, sota un porxo a un lateral de la casa principal. Després de dinar, vaig seguir un caminó que em va dur a una gran figuera, propietat dels amos de les vinyes i que gaudia del seu millor moment. A mig setembre, la gran figuera donava una ombra fresca i unes postres que, tot s'ha de dir, sabia que estava robant, ja que no havia demanat pas permís a ningú per prendre'n. Mentre me n'atipava, vaig sentir una veu greu i profunda per darrere: què fas, lladregota? Recordo el bot que vaig fer i que una mica més i em sagna el nas en veure que qui em parlava era ell. Estàvem sols per primera vegada i la seva presència em va excitar com mai. L'aire era dens, ensucrat. No li vaig respondre amb paraules, però vaig convidar-lo al festí amb un somriure inèdit. Així va ser com vam començar a deixar el terra ple de pellofes buides, al peu de la figuera, plenes de saliva. La verema havia acabat però les mosques encara ens rondaven borratxes, enganxifoses. Estàvem baldats i tot ens feia mal però un mal dolç, agradable; els nostres cossos cridaven les mans de l'altre per sentir alleujament amb el seu

tacte. Amb les mans negres i esgarrinxades, ens posàvem de figues fins als ulls. Res, cap fruita del món era tan saborosa, llefiscosa i impúdica. La figuera era una dona amb mil sexes i s'obria de cames, encesa; nosaltres, adams i eves llepant-nos la boca plena de carn de figa. Així les obríem una rere l'altra, sense permís de l'amo. La punta de la llengua s'accelerava per recollir-ne la polpa i un cop esberlada la llençàvem al terra per trobar-ne una altra. La flaire de terra mullada ens acollia després de l'última tempesta, i tot desprenia olor de raïm madur i sucre fermentat, com si un vi comencés a fer-se en el fosc repòs de l'equinocci. Així, oferint-li una figa oberta, se'm va acostar a la boca i ens vam enganxar com dos animals salvatges assedegats, menjant-nos-ho tot per dins i per fora. Vam ser part de la terra, nus, enfonsats a l'argila, dos ceps donant fruit, most i vi macerats amb fang, melmelada de figues i esbarzers.

Com han de saber els altres el que realment significa aquest rosari fi que puja lent fins a cobrir la superfície de la copa de petites perles daurades?

Em miro al mirall, satisfeta, i brindo amb mi mateixa, celebrant aquell final de la verema, el principi de tots els vins; d'aquest, per exemple.

L'ORGASME DE ROTTERDAM

MONTSE RUBINAT SINDREU

Vingut de terres llunyanes, el Marquès Eth Daré Von Kàstich, més conegut com l'Orgasme de Rotterdam, amb l'aroma Xarel·10, seduïa i extasiava unes víctimes hipnotitzades pel seu pinzell embriagador.

Envoltat de vinyes i oliveres, s'aixecava el recòndit castell de Penefort, i des d'allà, en l'indret més ombrívol i penetrant del Penedès, preparava un elixir per atraure i capturar els seus amants. Alquímia pura elaborada amb olis essencials i extracte de bergamota, fulles seques de raïm i artemisa, notes de Syrah i Riesling, i una lleugera remor de moscatell d'Alexandria.

Només d'ensumar-ho se li aixecava l'esperit del fal·lus cap a límits insospitats. Però encara li mancava un bri de l'element clau per ser infal·lible, un afegitó de collita pròpia per ser efectiu, unes gotes de la seva bravesa salina. I així, l'antiga energia dels seus ancestres se la servia amb un calze baptismal rere l'atenta

mirada d'Asmodeus.

Sota els efectes pertorbadors de la lluna negra, despertava de la letargia diürna entre els sedosos llençols morats de dins del seu taüt. I es prenia una copa plena de Gewürztraminer per fer sang!, tot disposat a xuclar el semen d'un altre mascle per viure eternament. Vet aquí l'element secret de la immortalitat sexual.

En la irresistible atracció que sentien els amants abans de ser devorats, l'Orgasme de Rotterdam ja els ensumava des del finestral gòtic de la torrassa més empinada del castell de Penefort. Obria de bat a bat els porticons deixant que la boira gebradora penetrés dins del seu cos de pansa rejuvenida. Els llargs cabells negres li onejaven amb la lleu brisa de la nit mentre ensenyava sense complexos la vigoria a l'univers. Aquella hilaritat embogida, de fred per fora i calor per dins, l'engallardia, rellentia i encenia els pensaments més primitius. I, disposat a viure eternament, començava a despertar les boies adormissades amb rítmics vaivens entre ungles llargues i afetgegades fins endurir-se-li les mamil·les i alletar-se-li els mujols. Llavors, una rialla sardònica esclatava, ressonava en l'horitzó

i arribava paorosament a les oïdes de l'escollit.

Amb els braços desclosos estenia la túnica i fixava els ulls inquisidors a través de la distància, per tot just llançar-se al buit i volar fins a aparèixer-se-li espectral a la presa cobejada. El jove botí notava fort l'ombrívola presència, però abans que la basarda malmetés el desig, l'Orgasme de Rotterdam espargia en l'ambient un subtil regalim d'elixir Xarel·10.

Amagada la veritable identitat rere una màscara veneciana, s'abraonava damunt l'amic amat com a *elogi de la follia* per asseverar el plaer lluny de l'úter.

Una capa llarga i negra envellutada com a única indumentària per a un cos humitejat amb llet d'ametlla deixava al descobert un membre viril lubricat amb orgull, i emetia una flaire refinada d'encens i parafina que tot mascle sensible adorava com a Déu fornicador.

Abduït per la bèstia, el novell atònit l'acompanyà somnàmbul en el deliri incontrolat cap al castell de Penefort.

Obviant la sensació de caiguda vertiginosa, arribaren al balcó penya-segat de dalt de la torrassa, talment com uns acabats de casar.

La cambra del plaer es trobava aixoplugada sota un sostre alt com una església romànica, d'on penjava una solemne corona horitzontal de ferro forjat il·luminada amb espelmes i incomptables teranyines que cobrien els arcs de fusta policromada. L'atmosfera sobreescalfada pels desitjos més foscos entenebria el color de l'estança. El llit majestuós, de parrús giragonsat i escorça lacada d'alzina surera, reposava sobre una superfície de marbre com un altar major esperant l'arribada triomfal del Marquès amb la seva preuada conquesta.

Les vitrines i calaixeres, a voltes neoclàssiques a voltes rococó, guarnien l'habitació amb cera enganxada des de temps immemorials.

Les parets revestides de vellut roig mostraven amb sobergueria uns quadres proteïformes en què es reflectien els rostres apergaminats de les víctimes sexuals en el moment de major clímax de l'últim orgasme sentit. Cares picassianes, corbes dalinianes desencaixades en plena efervescència, boques sialoides, ulls albins sense nineta, llavis desfent-se com a serps aixambergades! Una autèntica delícia d'art per als col·leccionistes més erectes.

I, sobre el capçal del llit, un marc sense rostre esperant capturar la darrera ànima fuliginosa.

En un obrir i tancar d'ulls, l'Orgasme de Rotterdam inhabilità l'amant lligant-lo al llit, subjectat pels canells amb unes tires de cuir marró. I el moment àlgid començava amb la dansa del ritual lasciu.

D'una revolada li arrencà la roba per deixar al descobert la seva humil condició. De ploma fina i llapis petit, el jove debutant s'obrí de cames posant de manifest allò que havia de ser succionat. I sense voler escapar del fornici, s'arquejava feréstec com animal engorjat perquè frisava per ser menjat degudament. El Marquès Eth Daré Von Kàstich, amb la *finezza* que el caracteritzava, va fer com si res, i s'arraulí al voltant de l'àpat trempat. Primer, es va entretenir vilment fent subtils cercles i pessigollejos a l'escrot mentre la víctima, girava el cap d'un costat a l'altre del llit com si foragités els mals esperits.

Aleshores, llepà i llepà estoicament amb llengua gatona i melindrosa, fins a engrandir la cigala i fer embogir el contrincant.

Amb el membre enganxat dins la gola del llop, xarolà amb ralenti: ara tota, ara una mica, ara

tota i tota...

El plaer sentit era tal, que la víctima es veia incapaç de cridar, com si la succió absorbís també l'aire que respirava. I el silenci contrastà amb l'espetec de la boca relliscant amb la saliva que pressionava amb delit tota la parra circumspecta.

El floreig estava a punt de brollar i enduria la membrana del marruix melindrejat. I sense deixar macerar el most, notava com surava la punta blenera i afavoria l'àcida conversió de màlica a làctica.

Tiols volàtils, aromes afruitats, grosella espino-sa, ceps de llevat silvestre, reticle sarcoplasmàtic! *In vivo fervere* regalimant pel canal d'alliberació.

Si la temprança era una virtut cardinal, la concupiscència era un prodigi diví.

Nemo patriam quia magna est amat, sed quia sua!, exclamà l'Orgasme de Rotterdam després d'haver succionat la *de kleine lul* que havia fet seva.

I amb clars signes d'agitació, el jove escollit traspasà el llindar estalzí, fent etern el seu rostre viciat dins del marc que penjava sobre el capçal del llit. I al davall, un plató serigrafiat: «Matar el

llevat i crear un vi fortificat.»

No hi havia mascle, en aquella ni en cap altra contrada, que sota els efectes de l'elixir Xarel·10 pogués evitar sentir-se atret i desitjar ser sucionat per l'Orgasme de Rotterdam. L'infern ja no feia olor de sofre. Es barrejava amb l'olor de plantes silvestres, esclat de marinada nocturna, segó embullat de fines herbes, sutge premsat de dolces i amargues notes de raïm del Penedès. Si el paradís existia havia de ser aquell... L'Èter l'hauria escollit per les sensacions indescriptibles de l'aroma dels seus perfums, pel reguitzell brodat en botes de fusta aixoplugades en soterranis tel·lúrics, romeguera pels mugrons de solatge perpetuats en l'esperança de l'eunuc. Clapada fèrtil d'una nit d'estiu, fruit que arrauleix l'eixam de carn fremint, o pel mateix enfellonit balm del sexe entre vinyes. Qui sap el perquè...

I des d'aquí, des de la cambra contigua a la dels plaers enòlegs i eròtics mai vistos, us llevo aquest últim testimoniatge per escrit de l'intrèpid Marquès Eth Daré Von Kàstich. Ara ja sento com la flaire delirant de Xarel·10 s'apropa, i friso per gaudir com tots ells de l'elixir immortal de l'Orgasme de Rotterdam.

ESSÈNCIA CENT PER CENT

ANNA MOORE FORN

El bellugueig de les flames en la foscor dota l'estança de cert aire misteriós i desenes d'ombres d'un ocre incendiari ballen per les parets. Els sentits s'embriaguen d'un elegant vellut granat i la llengua comença a adormir-se; una aroma peculiar ens embolcalla com un cotó melindrós i delicat. Tots els que som al voltant d'aquesta taula ens sentim sotmesos als mateixos efectes.

Pluja d'emocions que ens regala aquesta nit màgica i que tot ho impregna d'un sabor vibrant, afruitat i intens en boca que dona sentit als desitjos més ocults amagats dins la pròpia ànima, aquells dels quals ni tan sols som conscients. La tendresa inicial de les primeres hores de la nit ha donat pas a la calidesa d'esperit, i els cossos allà presents es van aproximant tot barrejant-se amb el balanceig de les ombres que ens regalen les flames. Una mirada tendra demana un petó, igual o més tendre encara, i convida a humitejar-se els llavis, incapaços de negar-s'hi.

Al voltant de la gran flama tots dansem al compàs que aquesta ens marca, amb el vaivé intens de les respiracions. El cervell comença a perdre el control i tot succeeix a càmera lenta: les paraules no tenen cap mena de sentit i les mirades evoquen sensacions lascives, les mans inciten al contacte i els moviments actuen sense rumb. Només aquella flaire que tot ho envaeix i aquell regust exuberant i corpulent que ens fa apropar, cada vegada més, els uns als altres. Mirades impúdiques i llavis que imploren petons que no els pertoquen. Tots vuit ens oblidem de qui som, dels nostres prejudicis, de les nostres pors... i ens deixem transportar a un món superior.

Ens fusionem en una explosió de colors i d'energia irrefrenable que ens corre per les venes i ens fa bullir la sang. Les nostres ànimes s'eleven i deixem de ser cossos independents per unir-nos en un de sol, amb la flama. Desprenem una llum platejada, nítida i profunda que ens desposseeix de tot allò que ens impedeix ser qui som realment i, despullats, ens entreguem en cos i ànima per oferir el millor de nosaltres mateixos, la nostra millor versió. Som amor en estat pur.

Molts anys enrere, en aquelles mateixes terres,

l'amor per la vinya era del mateix color que la sang que regalava la terra i havia passat de generació en generació sense interrogants. Mitjançant els gens, les olors, els sabors i la humitat del sòl sota els peus, els homes d'aquella família havien crescut recorrent les vinyes, resseguint els camins marcats i amagant-se entre ceps fins a convertir-se en senyors d'aquelles terres.

Ja feia nits que, abans d'anar-se'n al llit, el senyor enretirava lleument la cortina de la seva cambra i fitava de passada les vinyes, com qui no vol la cosa. No entenia el rebombori del servei i no es podia creure aquelles estranyeses que explicaven. Cada nit, gairebé a les dotze, es reunien tots a la cuina i esperaven el moment màgic que, nit rere nit, es repetia. Ningú no s'explicava què passava, i cap d'ells era prou agosarat per sortir a descobrir-ho; tan sols s'aplegaven, com en un ritual, des de feia mesos, i esperaven el succés: arribada la mitjanit, una llum intensa els encegava alhora que il·luminava les vinyes com si fos ple dia. Ells es tapaven els ulls amb les mans i després se n'anaven a dormir. L'endemà, a primera hora, corrien esparverats buscant el lloc aproximat d'on havia sorgit l'estranya llum. Recorrien els

camínets de les vinyes, suant i cridant com si fos un joc i, tal com havia succeït la primera vegada, al voltant d'un dels ceps trobaven un cercle al terra i al costat d'aquest un altre una mica més gran i així fins on la vista els permetia veure-ho; els cercles s'expandien formant una gran espiral. No era la primera vegada, i ja sabien que a la zona on havia afectat la llum en naixerien els millors raïms, aquells que oferirien un vi intens, exuberant i amb una textura vellutada.

Després d'aquells mesos estranys va arribar la verema i el moment més desitjat per tots: el tast. La d'aquell any havia estat de les més fructíferes i el senyor va decidir obsequiar el servei amb algunes botelles. Mentre ell i la seva esposa sopaven al menjador delectant-se amb el nou vi, els servents ho feien a la cuina. Aquella nit, ningú no va adonar-se de si hi havia hagut o no la llum a les vinyes o de si faltava algú a l'hora de sopar. L'endemà, en llevar-se, ningú d'aquella casa sabia on es trobava: alguns servents al sofà dels senyors, d'altres per terra, d'altres al llit dels senyors amb la seva muller, tots despullats o gairebé, i ningú no recordava res: l'única cosa que tenien en comú era el sentiment de plenitud

i el gran amor que sentien els uns pels altres. No podien fer altra cosa que abraçar-se entre tots i donar-se les gràcies.

Quan el senyor de les terres va començar a ser conscient del que havia passat, no podia sortir del seu astorament, i aquell nit va decidir esperar despert per comprovar si el mite de la llum de què tothom parlava era cert. Gairebé a mitjanit, amagat rere les cortines, va poder observar dues ombres que sortien de la casa agafades de la mà i s'amagaven entre les vinyes i, al cap d'una llarga estona, la llum que tot ho envaïa. No li va costar gaire endevinar a qui pertanyien les ombres. La filla dels masovers era salvatge i rebel com la branca del cep que mai creix recta però que sempre busca la força del sol, esplèndida i radiant com els primers rajos a l'alba. Tornava a casa quan tot just aquesta començava a despertar-se, amb els ulls cristal·lins encara de la rosada. Per la porta del darrere, xop d'entusiasme i exhaust per l'explosió d'amor d'unes hores abans, entrava el seu propi fill, l'hereu. Les vinyes s'havien convertit en el seu refugi d'amor cada nit, i sense entendre ben bé com, el raïm s'havia anat impregnant d'aquella passió d'una forma inexplicable.

El resultat va ser un vi intens, corpulent i amb un lleuger perfum de violeta, el vi de l'amor. Al cap d'uns anys, el fruit d'aquell amor també va portar el nom del vi: *Syrah*.

L'endemà al matí, la sincronia de les nostres respiracions ens delata. Un ambient de relaxació i plenitud ens guarda en un descans profund i plaent. Les nostres aures ara són de mil colors, cadascú amb la seva pròpia però amb una mica de la dels altres. L'eufòria de la nit ha deixat pas al desconcert: el nostre cos ja no ens pertany i ens adonem que hi ha parts que no són les d'un mateix. Encara embriagats per la màgia del que ha succeït, ens despertem entre cossos que no són el propi: un braç que t'abraça massa per ser el teu o un peu que no et respon a l'hora de caminar, una olor de cabells forana i més d'un petó robat que romandrà guardat dins la caixa de la memòria de les coses inexplicables.

Ens mirem els uns als altres dominats pel torbament i amb certa vergonya. Ningú no recorda com hem arribat a aquesta situació. Però ens adonem que allò que no s'ha perdut en cap de nosaltres, ni ja mai no ho farà, és aquella

brillantor a la mirada que denota una puresa
d'ànima impossible de no estimar.

FRUITA BLANCA FRESCA

JOSEP LLUÍS ROIG

Seu, seu tranquil·lament, home, que sopar tot sol en aquest menjador tan gran i solitari ha de ser horrible, *sit, sit*, home de Déu, que no m'entens, oi? *English?* No? *German?* Així que alemany... I tu no *speak catalan language*, no? *Spanish?* *You speak spanish?* No? Tampoc?

No sé si alegrar-me'n o cagar-me en tot, perquè mira que em cal parlar amb algú, després del dia que he portat, que només em faltava agafar aquest hotel, que gairebé té vistes al famosíssim Vall d'Hebron. Un puto hospital i un puto hotel que anuncia tot ple de restaurants als voltant, i discoteques. I una merda.

Forward calls waiter... Ja m'espere mentre demanes al cambrer... Jo menge, mentrestant, que si no després tothom em guanya de tant xarrar... I ja veig que tinc l'anglès rovellat del tot, perquè no és igual llegir algun prospecte que posar-se a parlar-lo.. Au! Molt de B-2 i titolitis però després ve la vida real i au.

Beer? For two, sí, yes, yes. Tu com me, no? Web announced too much restaurants and discotheques, but zero, nothing restaurants. Saps què? Se me n'ha anat la gana, així que t'explicaré per què odie dues vegades la Vall d'Hebron, l'hospital. Jo era d'un poblet valencià, Valencian countries, saps? Doncs vaig demanar plaça en aquest hospital que es veu des de l'habitació. My room, then we... Later, yes, later... Tu ara menja...

Total, que vaig començar les pràctiques a l'hospital. Bé, el cas és que no vaig acabar el primer any allí... Sis anys de la meua vida d'estudi i no podia amb allò. Ni t'imagines com de malament ho vaig passar. Literalment, vaig caure en una depressió total. El meu xicot, *my boyfriend* des de l'institut, tota la vida fins aleshores i la carrera... no, *now I do not have*, ara no en tinc, no patesques, rei, que tindràs la teua recompensa per aguantar-me... Doncs això, que aquell, que era del meu poble, es va canviar de pis comes ajudeu-me i això va ser la gota que fa vessar el got... No, *not good, yet, after...* Així que vaig perdre la plaça però jo no vaig explicar res al poble... Fet i fet, ja no hi he tornat més... Em vaig tancar al piset i vaig aprofitar la meua depressió per a

estudiar obsessivament unes oposicions per a Mosso d'Esquadra que vaig aprovar i que em van permetre no tornar mai més al poble... *Have you finished? Go up?* Va, que ja sabia jo que no et faries pregar... Anem a... *Go to your room?* Millor a la teua que a la meua, que mai no se sap i tota prudència és poca.

Mare, quina pressa tens, eh? Barcelona la *nuït* i tu acabes en un hotel a l'altra punta de La Rambla... Para, para... *Wait!* Els sostenidors són cosa meua... *Wait, wait! Wait* o me'n vaig! *You down, me up*, és que em cal fer exercici, que avui ha estat i segut un dia molt estressant, saps?, en realitat ja m'ho imaginava, per això quan m'han telefonat aquest matí ja m'he reservat l'hotel perquè preveia que la cosa seria pesadeta... Veig que estàs animat... Tens preservatius, no? *Preservatif...?* No, no es diu així... *Condoms? Ok.* Molt bé. Anem allà.

Total, que el cas és que vaig aprovar aquelles oposicions i gràcies als meus estudis no vaig tenir cap problema a entrar en una Unitat d'Investigació on ara soc caporal. *Slow, slow!* Que encara em queda molta història per contar, home! *Quiet!* I sé què fer. *I up and down... Yes, me...*

Tu deixa'm a mi, que m'he de tornar a centrar, perquè llavors, en aprovar, me'n vaig anar cap al Penedès, lluny de l'hospital de la Vall d'Hebron, que ja supose que hi haurà gent molt agraïda però jo no en tinc cap motiu... I ara estic destinada a Martorell. I què pinte jo a Barcelona, em demanaràs, però què m'has de demanar, clar. *Good... Very good... Slowly, please, slowly...*

Per on anàvem? Ja he perdut el fil... Bé, el cas és que no em vaig quedar a viure a Martorell. A mi m'agraden els poblets i, total, en menys de vint minuts ja estic al lloc de treball... Jo crec que t'agradaria. Bé, si vas a la recerca de festa boja i tot això no, evidentment, però és un poble tranquil, de cases antigues en la major part, on la gent encara es coneix i, a més, jo allí puc ser perfecta. Però perfecta perfecta. Em vaig comprar una casa a Cabrera d'Anoia, la vaig rehabilitar, tota una feinada. Amb ajut, evidentment. Després vaig conèixer Joan. No, Johan no, no soc de futbol, jo.

Para, para, *stop, stop, stop*, que encara ens queda molta història. Així, *quiet*. Has estat a punt, eh? però encara ens queda molt per contar... *The night is long and tender*. Així, deixa que baixi un

poquet. *Immediately begin again.* Mentrestant, continue amb Joan, que era divers. Pobre, però interessant. Pretenia viure dels quadres que pintava sense ser famós. A veure? Trobe que ja podem recomençar, però *slowly*, eh, que, si no, ja veus què passa. *Quiet, quiet. I know what to do.* Així... Sort que l'anglès és l'idioma universal i que als Mossos em van obligar a treure'm el B2... Bé, anem bé... *Well, well*, tu continua... I disculpa que no et diga noms propis, però això podria sonar igual en qualsevol idioma i, si no és precís, preferesc no fer callar la gent definitivament, saps... El cas és que estic fent tasques de suport a Barcelona, per les vacances d'estiu i tot això... *Yes, yes, okay Barcelona.* Així que, quan aquesta matinada m'han telefonat per a provar d'aclarir si, en una explosió de gas a Barcelona, es tractava d'un accident, un suïcidi o qualsevol altra cosa, ja he pensat que no seria un dia qualsevol, perquè un carrer que es diu de la Poesia no és fàcil de confondre. Carrer de la Poesia. Què t'he de dir.

Slow, slow, please. Slow down... Quines presses... L'espera, com t'anomenes, és el clar cancell del goig... Doncs això que et deia, quan m'han

telefonat, ja sabia que no seria un dia gaire normal... perquè el carrer de la Poesia és difícil de confondre: el pis de l'explosió era el del meu ex-boy. *Now, no my boyfriend: my EX-boyfriend, do not worry.* Ai, pobret meu, quina baixada que has tingut... Tranquil, que ja t'anime jo... *Do not worry, I encourage you...* Ho veus, animalet meu, ja està... Va, tornem... Una cosa és que algú et deixi i l'altra veure'l socarrimat al llit. Era l'edifici, era el pis, era l'únic cadàver. Era ell: tot un poema. Una explosió de gas. *Well, very good,* tu no patisques, *I have no boyfriend, you do good, well,* vull dir. *Slow, quiet... still...* Que encara ens queda una mica d'història. *Keep calm.* Així... *What I mean? You understand?* Ja, no sé per què m'ho imaginava... Tu a la teua... *Your you, okay?* Que jo també a la meua. Saps, espere que no patira gens. Espere que l'analítica que li farà el forense explicarà que potser es prenia un relaxant muscular o alguna pastilleta per a dormir. I punt. Jo ho adjuntaré al meu informe i tancarem el cas: accident.

Yes, yes, good, you are very good... Do you know? Jo no volia que es morira. Però la veritat és que m'havia posat en un problema. Des que m'havia instal·lat al Penedès... Doncs això que et

comentava... Jo tenia una vida cada vegada més perfecta: preocupada pels veïns, la casa restaurada havia pres una forma magnífica: m'havia integrat, m'havien acollit, el meu treball m'ajudava, és cert, però també hi havia la meua voluntat, que no és poca cosa. Així, quan vaig conèixer el meu pintor artista, un ésser creatiu, vaig creure que acabaria d'arrodonir aquella casa restaurada meua estil Can Ràfols dels Caus: antic però modern. Bé, el cas és que ens enteníem bé i, al cap d'uns mesos, se'n va venir a viure a casa. Vam muntar una festeta: molt de xarel·lo amb un pèl de chardonnay. Tot un èxit. I el meu xicot i jo vam acabar la nit desenfrenadament. Sense cap fre... Vaig estar una mica adolorida uns quants dies però va pagar la pena.

Oh, yes! Oh, yes! Ara sí que ho fas de categoria... Has complert molt bé, xicot, Very very good... Now xin xin with cava! Quiet, que ja el busque jo... I am looking glasses... I do not want normal glasses... Xin xin... Await you... With my handbag... Veus, rei meu, una ha d'estar preparada per a tot... Ara aniré a my room, I come back soon with cava. I, mentrestant, et posaré un poquet de relaxant muscular i un poquet més de pastilletes de dormir

i t'ho mesclaré per a que no em dones feina, no siga cosa que en vulgues més o, pitjor encara, que et penses que ara ja t'he d'estimar com si ens coneguérem de tota la vida...

Veus... *Perfect...* Pren... Xin xin! *Strange taste? Is cava, not champagne...* Good. Parellada, macabeu i una mica de pinot noir per a despistar els entesos. No has deixat ni una gota... *Another?* Tu beu, que cauràs prompte... Mentre, jo a la meua: perquè ara és quan les coses no van com havia previst. No va durar ni quinze dies, la convivència. No és que ens barallàrem, no et penses. Senzillament, m'explicà que no tenia previst dur una vida tan organitzada. I se'n va anar cap a Barcelona... *Yes, Barcelona tomorrow, you and me, yes...* Va, aguanta una mica abans d'adormir-te, que ja queda poc, que fa no res i ja tens la veu pastoseta... El cas és que jo pensava que tornaria. Per tant, al meu nou poble no vaig explicar res. Però abans-d'ahir em va telefonar: s'havia llogat un pis al carrer de la Poesia, ni més ni menys. És a dir, que no pensava tornar i em deixaria com una mitja merda davant de tothom... No m'abellia gens... En resum, que, quan em va demanar si li enviaria a ports deguts les coses que s'havia deixat, em vaig oferir

a portar-li-les jo, que podríem beure'ns junts una última botella de vi.

Do you want to sleep? Relaxing at the bed... Va, vine, estira't... Així, molt bé... Tanca els ulls i escolta'm... Així... Va, continuem... Li vaig explicar que tenia un sopar i que, en acabar, m'hi passaria, si li estava bé. I què trobes? Doncs clar que li estava bé: no tenia prou mala llet com per a enviar-me a la merda pel mòbil sense deixar-me ni veure'l. De manera que a les onze passades de la nit, després de pegar una volta pel centre atapeït de turistes i comprar dues bones ampolles de vi —un Gran Caus negre que, d'alguna manera em definia a mi: triar un lloc, prestar-li profunditat, i un Terra Prima blanc que el definia a ell: reivindicatiu, creatiu, amb aquell toc que afegeix el riesling inesperat— em vaig encaminar amb el cotxe cap al centre del poema. Vaig aparcar molt a prop de la porta de l'edifici, encara que no enfront mateix. Primera setmana d'agost lluny del centre de Barcelona. Tampoc tenia tant de mèrit. M'obrí des de dalt, sense baixar, com jo esperava. Ja podia amb les dues caixes i la meua bossa de mà gegantina on havia encabit les dues botelles de vi, a més del relaxant

muscular, els somnífers triturats i una ampolleta plena de curare. El curare, *you know?* té unes característiques fascinants. Dur aquest verí sempre amb mi em regala força: soc com Déu.

Vaig pujar. Mentre ell desava les caixes després de mostrar-me la cuina, vaig buscar dues copes, encetar el vi amb l'obridor que ja duia al darrere i afegir el somnífer i el relaxant muscular. Estava una mica nerviós. *Not snore*, que em trenques el fil, home! Doncs això: no tots els dies has de trencar amb algú. Així que a la primera copa va caure d'un glop: bingo. Ara ja podíem sentir els matisos, no crear cap drama, acomiadar-nos com a antics companys, amb vi bo i alegria.

Jo notava el punt aquell en què el perill sembla excitant, però no prou com per a prendre riscos excessius. Així que vaig esperar que s'adormira sobre la taula, el vaig arrossegar fins el llit, el vaig despullar, li vaig posar el pijama i el vaig col·locar en la bona postura; llavors, vaig procedir a tancar totes les finestres, recollir totes les proves de la meua estada allí, engegar el rentaplats amb les copes incloses i adaptar el meu pla. El foc i l'explosió del gas arrasarien tant l'aroma a fruita blanca que havia deixat el vi al menjador

com qualsevol possible error meu i seria qualificat com a un accident. Per mi, amb tota probabilitat, perquè a les zero zero començava la meua guàrdia. En tenir-ho tot enllestit, vaig tancar de portada per a enfilar cap a Cabrera d'Anoia, on vaig arribar abans que ningú em reclamara.

Anem per feina, *my sleeping beauty*, que anit vaig dormir poc i em cal descansar una mica: no puc deixar la meua habitació ja, que cridaria l'atenció, però cap allà a les set, sí, i sé que tu, com a mínim, estaràs adormidet una bona estona més... A veure, *open the mouth, please*. Així, molt bé. Engul, *swallow*, home... *Very good!* Ja no et destorbe més. Ho recullc tot, ho fique dins de la meua superbossa de mà en un segon i et deixe dormir tranquil. *Goodbye*.

EL SOPAR

NÚRIA RICOMÀ MUNTANÉ

L'esperat dia ja és aquí. Ara fa tres setmanes que vaig rebre la misteriosa invitació de l'oncle Emili Fortuny, únic parent que tinc i amo d'una de les vinyes més maques de la comarca. Truco a la porta: l'entrada està flanquejada per sinuosos ceps, pètals de rosa entapissen el terra. La figura d'un home madur i elegant em dona la benvinguda. Amable i amatent, em condueix a la sala on està disposada la taula per a cinc comensals. Una xarxa serveix d'estovalles. Al mig de la taula hi ha un original centre amb pàmpols i raïm. Li pregunto pel motiu del sopar i per la identitat dels altres tres convidats. «Tot al seu temps», em respon, «seu, com si estiguessis a casa teva, sense compliments». Sona el timbre i, per sorpresa meva, sento la veu sedosa de l'Anaïs. Si ella és una convidada, ha de ser per força la primera d'entrar: és la puntualitat feta persona. Fràgil i fresca, perfuma l'estança amb la seva olor de gessamí. L'oncle Emili ens ofereix un vi blanc

xarel·lo com a aperitiu i la seva aroma em transporta a aquell llunyà dia entre vinyes.

Érem a mitjan agost. El sol esclatava les pedres. L'Anais lluia una camisa blanca arrapada al cos que feia més evident el daurat de la seva pell. Una llàgrima de suor li baixà per l'escot. Els meus ulls resseguien el recorregut fins arribar als pits, que intuïa blancs, delicats i lleugers. Les nostres mirades es creuaren. Va abaixar la vista amb timidesa, amagant la mirada entre pàmpols verds. Els raigs del sol escalfaven cada cop més, barrejàvem dolçors i suor. M'atreia com aquella dona collia cada un dels gotims de raïm amb moviments precisos, d'una delicadesa extrema. Vinclava el seu cos festejant els ceps fèrtils. A cada gest deixava al descobert les natges que, generoses, sobresortien dels texans, emmarcades per les tires d'un tanga blanc. M'hi vaig acostar; notava que ella no em defugia pas la mirada, ans al contrari, acostà el seu dit índex als meus llavis i no em deixà badar boca. M'agafà de la mà i entre rengleres de vinyes em conduí fins la barraca de pedra seca.

El so del timbre em desvetlla del meu record. L'Amanda entra a la sala amb un esclafit de

rialles i soroll. No m'ho puc creure, què hi fa ella, aquí? Sembla tan sorpresa com jo i com la mateixa Anaïs. L'oncle ens ofereix una selecció de formatges frescos i salmó marinat mentre ens brinda una copa d'un clàssic blanc Penedès.

L'Anaïs somriu dolça i delicada com ho va fer l'agost de fa tres anys. Recordo el moment en què vàrem entrar a la barraca, tots dos estàvem amarrats de suor. Li vaig descordar de manera lenta els botons de la camisa, mentre ella m'arrencava literalment la samarreta. Uns pits menuts, fermes i gairebé verges se'm mostraven insolents. La meva mà, bruna de veremar, acollia la vellutada i blanca pell, coronada per l'ofrena d'uns mugrons rosats i turgents. Assaboria matisos de sal amb aromes de fruita fresca. Sobre un llit de terra d'aparença infèrtil enjogassàvem plaers i pols. El moviment rítmic i sensual de les seves natges m'engolia sense pausa. Xops de suor i desig, maridàvem tendresa i passió en un sol delit.

De nou el soroll estrident d'un timbre em retorna a la realitat. No és el de la porta. L'Emili atén la trucada telefònica i, quan penja, ens convida seure a taula. Sembla que el cinquè comensal tardarà una bona estona a arribar. Anirem

fent sense ell, el sopar no espera. Seiem tots al voltant de la taula, allà on ens plau. Tinc l'Anais a la meva dreta, però no puc apartar la vista de l'Amanda, que és tot just al davant. Reguem un deliciós sopar amb un vi negre d'un cupatge excel·lent de caladoc, tempranillo, cabernet sauvignon i merlot.

Reflexos de robí em recorden l'Amanda envoltada de raïm, al setembre de fa dos anys, quan ens vàrem conèixer a la festa del vi. La intensitat de la seva mirada em va captivar dels del primer moment. Una dona exuberant a qui jo endevinava càlida des de la distància. La vaig veure trepitjar raïm, sensual i provocadora en cada un dels moviments sinuosos del seu cos. Vaig sentir el foc brollar dins meu i m'hi vaig afegir. El vestit de gasa blanc, tenyit de pigments vermells i rosats del raïm, s'aferrava a la seva pell i mostrava la voluptuositat d'uns pits generosos. Seduït pel tacte del raïm passant entre els meus dits, imaginava el nèctar del seu fruit envoltant el meu membre. L'olor del most penetrava en ma pell. Amanda, desitjosa, encetà el ball dels amants. Se'm mostrava alegre, madura i ardent. Cada gest em seduïa. Va ser ella qui em va agafar de

la mà. Els seus llavis van emmudir els meus i em van fer trempar.

De sobte el dringar de les copes m'ha tornat al moment present. Alcem el vi brindem. Imagino que cada un de nosaltres ho fa des d'un desig diferent. I segueixo sense saber què celebrem, en aquest sopar. El discurs de l'Emili m'avorreix, s'ha remuntat a no sé quina generació enrere i ja el conec. Desconnecto i em perdo de nou.

L'Amanda m'havia fet trempar amb un sol gest. Una dona plena de passió desbocada, impúdica i agosarada lliscà pel meu cos. Aquells llavis que m'havien besat ara resseguien el meu tors llepant most i desig per allà on passaven, fins arribar al meu sexe, que, llaminera d'ardor, engolí al compàs del bategar del meu cor. Glopades de desig brollaven del meu ésser. Assedegada de plaer, va conduir la meva mà al seu pubis. La carnosa benvinguda a la flor de la vida m'humitejava els dits amb el seu flux com el plor del cep. Era el preludi d'una inacabable jornada luxuriosa com no l'havia viscut mai.

El so del timbre del cinquè convidat em desvetlla de la meva memòria. Maria Goretti fa acte de presència a la sala, elegant i distingida com

sempre. No em puc creure el que veig. Què pretén, l'oncle Emili? Haurà sabut per algun mitjà que he estat amb aquestes tres dones? O són elles que ho han descobert i em volen ensarronar sota la protecció de l'amfitrió? No, no pot ser, si no es coneixen entre elles!

Finíssimes bombolles, pàl·lides i grogues amb notes verdoses, omplen les copes que ara alcem. Notes afruitades de préssec i poma ens acompanyen. Percebo en boca la seva complexitat, i com l'efervescència cremosa aporta vivacitat i lleugeresa. És un cava persistent i equilibrat i deixa frescos sabors que perduren en el temps, com ho fa la Maria Goretti.

«A vegades els somnis es fan realitat quan menys t'ho esperes», em va dir ella quan ens vàrem conèixer. La seva fragància era refinada i neta. La sentia propera però inaccessible alhora. Aquella dona m'obsedia. Van passar dies abans no ens vàrem trobar de nou. Jo m'estava a la vinya; agraiïa el raigs de l'astre rei en el meu rostre quan un eclipsi de sol sobre les meves parpelles em va sobtar dolçament, molt endins. La tebior de les seves mans era inconfusible. Podia distingir el seu tacte tant en somnis com en la

realitat. Ens vam quedar així una bona estona. M'agradava escoltar la cadència de les seves paraules a cau d'orella. Com xiuxiuejava desigs amagats. Em vaig girar cap a ella i, quan els meus ulls van topar amb els seus, les nostres ànimes es van trobar de nou. La tebior dels seus llavis que besaven els meus va desembocar en passió absoluta. Ja no podia parar. Em vaig abalancar contra el seu cos i vàrem caure a terra, rodolant. Els pàmpols ocres i caducs s'enganxaven al vestit. El sol m'escalfava el cos, des de dins cap a fora. El seu sexe fregava el meu i el desig era cada cop més fort. Ella resseguia amb els dits cada un dels centímetres del meu rostre, primer, i del meu membre erecte, després. Jo recorria amb els llavis cada racó del seu pit. Les seves mans dibuixaven les meves natges, primer amb suavitat, de cop amb força. L'erotisme del moment va fer d'aquell instant un moment únic. Vam fondre'ns l'un amb l'altre i l'horitzó del blau mediterrani fou el nostre teló.

El soroll metàl·lic de la cullereta en el cristall de la copa m'ha fet aterrar de nou. Ara l'oncle Emili vol anunciar, per fi, el motiu de la trobada. Estic flanquejat a taula per l'Anaïs i la Maria Goretti.

L'Emili seu a la seva esquerra i l'Amanda a la seva dreta. Tots ens mirem ansiosos. No vull ni imaginar que jo sigui el cap de turc de tot aquest misteri. Agafo aire, respiro fons.

—Ha arribat el moment de comunicar-vos el motiu d'aquest sopar. Fa temps que em rondava pel cap reunir-vos a tots quatre. Però n'he volgut estar del tot segur. Durant anys he tingut les meves sospites, i no m'ha estat fàcil tenir-ne la certesa. Jo no m'he casat mai i no tinc descendència, tret del meu nebot aquí present. En els meus anys de joventut no em vaig voler comprometre mai. Però vaig tenir una intensa i esbojarrada vida amorosa, em ve de família —explica l'oncle.

Ai, Déu meu! A què treu cap això ara? Aquest paio ho sap tot de mi. Em vull fondre. És capaç d'haver reunit les dones de la meua vida i esventar davant d'elles que m'ho he fet amb les tres. D'aquí no en surto sencer!

—Anaïs, Amanda i Maria Goretti —prosegueix l'oncle—: sé que no us coneixíeu entre vosaltres, almenys fins aquest vespre. I en canvi teniu una cosa en comú amb el meu nebot. Bé, amb ell i també entre vosaltres. Jo vaig conèixer les vostres mares. La Clara, la mare de l'Anaïs,

era dolça i suau com la malvasia de Sitges; la seva frescor la feia molt atractiva i em seduïa l'aroma dolça que desprenia. Amanda, la teva mare no deixava indiferent a ningú. Tenia cos, com la garnatxa o el merlot; la voluptuositat de les seves corbes i el moviment dels seus malucs portava tota la comarca de corcoll. La Sofia va ser la tercera que vaig conèixer. Com la parellada, era seca d'entrada, però la seva acidesa era sempre afruitada, una dolçor amagada que valia la pena descobrir. Vaig ser l'amant de totes elles. Es veu que he estat tan apassionat com vigorós i una rere l'altra es van quedar embarassades. Ha arribat el moment, heu de saber que sou germanes. És per això que us he fet venir. Vull tornar la terra a qui és mereixedora del seu llegat. Vull incloure-us en el meu testament i compartireu herència amb el meu nebot, amb qui desitjo que tingueu una bona relació.

El to rosat dissipa la blancor de les galtes del l'Anaïs que, torbada no sé ben bé si pel fet de saber qui és el seu pare o pel record d'aquella verema, la crema per dins en un ardent foc que no pot dissimular.

—Ara m'ho explico tot! L'ensopit del pare no

feia per a la mare —esclafeix l’Amanda, provocativa i picant com les aromes del pebre. Li clava una mirada penetrant a l’oncle Emili que em fa engelosir de cop.

Maria Goretti no s’ha immutat, discreta i subtil frega el seu genoll contra el meu. Alça la copa de cava, que percebo net i transparent. El cor em fa un salt. Sento un bombolleig a la panxa, com les perles daurades que s’enfilen copa amunt.

—Proposo un brindis pels vells i nous amants —etziba amb aplom mesurat.

Ara soc jo qui, enrogit, no puc dissimular la meva gran vergonya en notar l’erecció del meu membre. M’he imaginat una orgia a tres bandes. Un misteriós sopar convertit en un sopar de família que no oblidarem mai.

Collons! Com més cosins més endins! Aquesta sí que no me l’esperava. No sé si em fot més haver-me fet les tres cosines sense saber que ho eren o compartir l’herència amb elles. Ara l’oncle sí que me l’ha ben clavat fins la soca!

INSPIRACIÓ

ANA CASTANY

Està espessa; massa temps entre parets voltades, caminant amunt i avall per aquest laberint de botes. Torna al seu racó, a la seva taula. Mulla el pinzell i el passeja per la paleta de colors. Fa un traç i un altre i un més. Al final ho esborralla tot. Agafa l'ampolla, la fa girar, la mira cap per avall, la tomba sobre la taula... Sospira. Necessita sortir.

Amb una mà pren la capsa d'aquarel·les i el pinzell d'aigua i amb l'altra l'ampolla de vi. Sota el braç, el bloc de dibuix.

Un cop fora del celler, enfila el camí que puja a la terrassa del jardí. Li va bé estirar les cames, veure el sol, sentir-lo sobre la pell. Va fins on s'acaba la parcel·la i observa la panoràmica que té al davant. Taques verdes i groguenques, taques terroses i rogenques, i al fons un blau intens amb rivets platejats. S'asseu a terra, sobre l'herba. A la vora, deixa els estris de pintar i l'ampolla.

La marinada li embrolla els cabells al voltant del rostre i inspira. Sap que està sola i es descorda la renglera de botons de dalt a baix del vestit. S'ajeu. La seva pell bruna, lluent, engoleix l'escalfor. Es desfà de la roba i queda nua, completament nua. Els seus rínxols foscos es despleguen i s'emboliquen amb l'herba. Tanca les parpelles i es relaxa. Quieta, molt quieta. Sent com la pell se li acalora i la suor li humiteja el clatell. Però no es mou, com una efígie. Aquesta serenitat li duu el record del tast d'ahir al vespre. Els sabors, les aromes i ell. El recorda omplint la copa d'un vi clar amb rivets daurats, brillant, mentre ella assaboria les cloïsses. Com el va fer dansar dins la copa i les llàgrimes davallaven lentament.

Els ulls capturats en les seves guspines. Quan ell li apropà la copa, les fragàncies dolces de la poma gairebé madura i del préssec, de la rosa i del gessamí barrejades amb un toc salí i iodat, l'embriagaren. Va fer un glop que li omplí tota la boca; una entrada dolça, fresca, lleugera, mentre en els seus ulls hi veia la lluentor del desig, de la complicitat. Tots dos, elegants i equilibrats.

Malgrat tenir els ulls closos, nota com el cel s'enfosqueix. De sobte, sense avisar. Els obre i veu el núvol de blancs i grisos, més grisos que blancs, que comença a amagar el sol. I avança fins a tapar-lo del tot. Arrufa el nas, però no es mou. Espera que el núvol segueixi el seu camí i torna a tancar els ulls.

Una gota li cau al front, una altra a sobre d'un pit i una més dessota el melic. Són gotes grans que han perlat l'herba. S'eixuga la del front. Sent com baixa un petit reguerol melic avall. Té fred, la pell se li esborrona. Però segueix quieta, molt quieta mentre la gota va relliscant fins a perdre's entre el borrhissol del pubis. Igual com les llàgrimes del xarel·lo lliscaven lentament cap al fons mentre ell giravoltava la copa. S'acaricia suau-ment la panxa resseguint el camí de la gota. Està humida i recorda la sensació de la boca fresca, plena i seca només d'empassar-se'l. El sent i el cos se li tiba. Es deixa anar. Explosió de records, d'aromes i de desitjos.

El núvol passa de llarg i el sol torna a escalfar-li la pell. Tornen els verds i els groguencs, els terrossos i els rogencs, i al fons un blau intens

amb un rivet platejat i una aroma salina, fresca, dolça i alhora excitant. S'incorpora i pren el bloc, el pinzell i les aquarel·les. Els colors es fonen en el paper. Ja ho té. El disseny per a l'etiqueta del nou vi.

CUINA'M, A FOC MOLT LENT

GONZALO J. GONZALVO

Aquell any, per combatre els rigors estivals al mateix temps que l'avorriment, em vaig apuntar a un curs de cuina. A priori, semblava una d'aquestes activitats culinàries dissenyades per a solters empedreïts. Sempre m'havia agradat la gastronomia en la seva doble accepció (preparar i degustar, amb art, un bon àpat) i, encara que el meu nivell de coneixements era bastant digne, vaig pensar que no estaria gens malament gaudir d'un bon aire condicionat mentre sentia parlar de receptes, salses i espècies.

Aquest 4 d'agost feia calor, molta calor. La meua manera pausada de caminar contrastava amb l'agitació que vivia la meua ment mentre em dirigia a rebre la primera classe. Qui sap, potser aprendria algun truc, un nou amaniment o una manera diferent de treballar algun aliment.

El patrocini d'algunes institucions públiques i d'una entitat financera feien possible la gratuïtat del curset. S'impartia en un cèntric i antic col·legi

d'aquests de tàpia de maó ocre amb enreixat de forja. En penetrar a l'edifici, una barreja d'olor de pols de guix, de llibres, de bates usades i de fusta de pupitre d'aquelles escoles dels anys cinquanta i seixanta em va venir al nas i a la memòria. Vaig recórrer un llarg passadís. A la porta de l'aula C hi havia un parell d'homes que rondaven la seixantena i que xerraven. Eren ja les set menys cinc, així que vaig entrar, vaig triar un pupitre i m'hi vaig asseure. A la classe hi havia dues dones de mitjana edat, la resta eren homes. Sens dubte l'afició per la gastronomia havia calat entre els homes en els últims temps. Comptant els dos de fora ens acostaríem a la dotzena. A les set en punt va entrar la professora i, amb ella, els endarrerits. Ens va dedicar un «bona tarda a tothom» embolicat en simpatia i un somriure que va fer que les parets de l'aula em semblessin d'un blanc més lumínic. L'Andrea, així es deia, era una morena d'ulls verds d'aquestes a qui se'ls s'endevina caràcter. Lluïa uns cabells llisos, inacabables i negres. Un nas llarg i recte sostenia unes ulleres de pasta de muntura rectangular i color granat molt dels anys seixanta. Els llavis, carnosos, semblaven de seda. Vestia

una samarreta de cotó beix, minifaldilla de quadre escocès i unes sabates negres de xarol de taló alt. Una bossa també negra, cilíndrica, tipus tub, completava el seu abillament. A classe hi havia una cuina bastant professional, muntada amb tot allò necessari, i una taula de fusta llarga i rectangular. Ella anava explicant per a què servia cada estri, les diferents formes d'usar la farina i el pa ratllat, les qualitats de cada tipus de vinagre. Jo seguia els seus moviments com hipnotitzat: algunes vegades per les seves cames llargues i perfectament tornejades, d'altres, per aquella boca sensual i càlida que, de tant en tant, mostrava uns llavis lleugerament entreoberts que deixaven veure una llengua rosada i desitjable. Encara que la seva veu era envoltant i harmoniosa, l'Andrea tenia, pel seu físic i forta personalitat, cert aire dominador.

Jo la seguia escoltant i observant immers en una sensació plena del més absolut desig que amb prou feines intentava contenir. Davant l'Andrea, aquest concepte de desig assolía un grau místic, santteresità, i jo sabia en el meu interior que aquesta contemplació no seria suficient per apaivagar la set que ella em produïa. «Vivia

sense viure en mi». De sobte, per un instant, em va semblar que la mirada d'aquella dona fascinant s'havia creuat amb la meva. Mentre l'Andrea introduïa un llevataps tipus Screwpull en un Penedès negre criança, vaig percebre una breu fagonada que provenia dels seus ulls verds. Mentre l'espiral anava penetrant suaument en el suro, la mirada d'ella, maragda brillant, es va clavar de nou en mi, de manera breu però intensa. El suro va començar a pujar dòcilment i, un cop més, vaig rebre aquesta aurèola de llum verda que m'arribava intermitent com si fos projectada des d'un far. A la fi, el tap va ser extret i ella em va dedicar un somriure de complicitat. El vi quedava alliberat del tancament cristal·lí mentre jo em veia cada vegada més atrapat per la seva bellesa. La classe s'estava acabant i, mentre l'Andrea es disposava a obrir una segona ampolla del mateix criança, ens va donar el suro perquè ens el passéssim de l'un a l'altre i poguéssim captar la seva aroma peculiar. Quan va arribar el meu torn, me'l vaig acostar al nas, vaig tancar els ulls i el vaig olorar demanant-me quina fragància tindria el coll de l'Andrea, com seria el perfum dels seus pits i quina essència natural amagaria

entre les cuixes. Tots vam tastar el negre i vam brindar amb fines copes bordeleses. El vi em va donar el valor suficient per entretreure amb suavitat el meu vidre amb el seu mentre li oferia el millor somriure i la reptava amb la mirada:

—Salut!

—Salut! —va respondre ella enlluernant-me amb una dentadura perfecta.

Alguns dels assistents s'acomiadaven ja de la professora i anaven marxant. La classe havia acabat. Jo, sense apartar ni un moment els meus ulls dels seus, vaig trobar en els llevataps del vi un tema per iniciar conversa amb tan bella mestra:

—He vist que has utilitzat un Screwpull per obrir els Penedès. És el que més sols utilitzar?

—Bé, la veritat és que en faig servir diversos. Als alumnes que volen alguna cosa senzilla i fàcil d'usar, els recomano que es comprin primer un del tipus Corky. De vegades faig servir el de làmines, però el meu preferit és aquest...

Llavors va allargar la seva mà estilitzada per aconseguir una bossa amb tancament tipus moneder. El va obrir i va extreure d'ell un llevataps d'impuls, professional, tipus Vinesse. Era d'acer inoxidable forjat i semblava una navalla.

En estendre'l, va adoptar la forma d'un ocell: el tallacàpsules, de fulla afiladíssima, imitava l'esvelt coll d'un cigne. A l'altre extrem, l'obridor d'alumini imitava les plomes de la cua. De la part central, com sortint de la panxa del cos de l'animal, baixava una espiral recta reproduint les potes d'aquesta au imaginària.

—T'agradaria veure com obre un reserva, aquesta meravella? —va dir ella acariciant sensualment el llevataps amb l'índex de la mà dreta.

Amb l'altra mà, amb unes ungles que lluien un perfecte esmalt color granat fosc, aguantava el Vinesse per l'espiral. La mirada de l'Andrea brillava amb força i traspassava els vidres de la seva muntura de pasta.

Tot d'una em vaig adonar que no quedava ningú a l'aula. Tan sols la lleona caçadora i la seva presa, jo; en aquells moments, així era com em sentia. Amb decisió, vaig anar a tancar la porta. El cor m'anava a mil. Allà mateix, a sobre del llarg tauler, entre bols i morters, entre amoniments i espècies, amb una fam desbordada, vam fer l'amor. Després d'espolsar-nos les restes de farina i d'intentar deixar la malmesa taula com

estava abans, vam sortir en silenci, somrient i mirant-nos amb complicitat, i vam tancar totes les portes que trobàvem al nostre pas amb el manyoc de claus. Mentre l'acompanyava al cotxe, li vaig preguntar si estava soltera, casada, o potser separada. L'Andrea, que rondaria els trenta-cinc, em va contestar que la seva situació actual era la de vídua, i va tornar a proposar-me la degustació d'aquest segon vi a casa. Jo, sorprès per la revelació del seu estat civil, vaig assentir immediatament, sense dubtar-ho.

Vam arribar a la seva adreça gairebé volant en un Alfa Romeo, al voltant de dos quarts de deu. Era un pis reformat a l'Eixample de Barcelona, ampli, acollidor i modern. A la taula del menjador hi havia unes estovalles de tipus individual, dues copes de cristall de Bohèmia i un únic servei de vaixel·la i cobrteria italiana. Segons em va dir, abans d'anar-se'n a la tarda, ho deixava tot a punt per evitar haver-ho de fer amb el cansament del final del dia. L'Andrea va afegir unes estovalles i uns altres coberts i, amb un delit absolut, vam compartir una amanida amb formatge de cabra i un pastís de lluç fred que ella havia preparat el dia anterior. Ho vam acompanyar tot

amb un blanc macabeu jove. Per postres, un deliciós pastís de poma, amb un xarrup de moscatell pansificat. Després de sopar, em va agafar de la mà i em va conduir fins a un sofà molt còmode d'aquests en forma de L que acaben en *chaise longue*. L'Andrea em va estrènyer. Vaig sentir la pressió dels seus pits, les cuixes càlides i la carícia de la llarga cabellera atzabeja. Es va despullar i em va despullar amb feresa de les meves vestidures. Tenia el cos d'una deessa. El meu cor batgeva amb tal força que semblava que m'anava a travessar el pit. Suàvem. Enganxats per la pell, els nostres cossos s'unien per després relliscar suaument. Amb el contacte, les nostres suors es barrejaven i jo sentia bullir la meva sang. En el seu interior, el meu sexe era com un tendre panet que ella sabia enfornar com ningú.

—Cuina'm... a foc molt lent! —li vaig xiuxiuejar a cau d'orella.

La passió ens va inundar completament i vam acabar entre crits i raneres.

L'estiu i el curs van avançar paral·lels. Els dies transcorrien, embolicats per la calor i la humitat, sense que em pogués treure del cap aquesta dona ni un sol minut. Un dimecres, em tocava

exposar a classe una recepta pròpia que havia de ser innovadora. Era una activitat voluntària a la qual jo, i quatre o cinc alumnes més, ens havíem apuntat: «A veure... algun valent!», ens havia reptat l'Andrea la setmana anterior amb un dels seus característics somriures. Jo, després de donar-li moltes voltes, havia decidit inventar un plat on el protagonista fou un mol·lusc bivalve, de cos tou i coberta dura, que els romans en llatí denominaven *Cardium edule*. Vaig decidir batejar el plat com a: «Escopinya en textura gelatinosa amb fred de melmelada de tomàquet i vainilla»

Va arribar el dia i l'hora de la veritat. L'Andrea portava un vestit vermell de tirants amb sabates a joc que realçava encara més, si és que era possible, la sensualitat de les seves corbes. Vaig intentar concentrar-me uns segons, vaig saltar del meu pupitre i em vaig llançar a la palestra amb aire desimbolt i ganes de lluir-me amb la recepta. Després de donar a conèixer a tots el nom de la meva invenció culinària, vaig passar a enumerar els passos que havia seguit per a la seva confecció:

1r) Es trien una dotzena d'escopinyes grans, es renten, s'escorren; i es posen en una paella amb

una cullerada d'oli d'oliva i un rajolí de vi blanc perquè s'obrin amb la calor. Les assaonem amb una mica de sal.

2n) Quan s'estiguin obrint, hi tirem una mica de cervesa per sobre perquè agafin un puntet d'amargor que després contrastarà amb la dolçor de la melmelada. Es treuen de la paella i es reserven.

3r) Amb una clara batuda a punt de neu, una mica de llet i una mica de mantega, fem una barreja amb la qual arrebossarem les escopinyes. Amb aquesta cobertura, les col·locarem en una altra paella neta, a foc molt lent, i les anirem movent perquè, al seu voltant, qualli aquesta pel·lícula amb la qual les hem banyat.

4t) Les traurem i les emplatarem. Finalment, ho salsegem tot amb la melmelada de tomàquet i vainilla, que ha d'estar molt freda i ben triturada, com un puré que haurem fet amb anterioritat.

5è) Ho portarem a la taula del comensal i llestos.

Vaig concloure la presentació amb un «espero que la posin en pràctica i els agradi, gràcies». L'Andrea, que desconeixia la meva recepta, em va dirigir una mirada d'aprovació i va comentar

que, encara que li semblava arriscada, provaria de realitzar-la en els seus fogons.

I així s'anaven succeint les jornades del que va ser el mes d'agost més feliç de la meva vida. Al final de cada classe, ens dirigíem a casa i fèiem l'amor per tot el pis. Un, dos cops. Alguns dies, si el vigor m'ho permetia, fins i tot tres. Era una dona insaciable i amb una imaginació desbordant al llit. Sempre en volia més. Ella degustava i cuinava el meu sexe amb el foc lent de les seves entranyes una i altra vegada. Amb l'Andrea vaig realitzar pràctiques i postures que, amb les anteriors amants, haurien estat quimeres. Ho vam fer tot i de totes les formes possibles. L'Andrea va fer realitat totes les meves fantasies. En aquest sentit, li estaré eternament agraït.

L'últim dia del curs, un divendres, com sempre, vaig estimar fins al límit de les meves forces aquella dona. Quan s'escorria, els seus ulls eren com maragdes refulgents. Aquella nit, a manera de sopar especial, havia preparat per al meu exclusiu gaudi unes galtes de vedella en el seu suc banyades en xocolata. Estaven increïbles. Abans d'anar-me'n, em vaig acomiadar de l'Andrea sentint de nou el seu perfum i besant un cop més

els seus llavis sedosos. Feia una bona nit i la brisa m'acariciava la cara. Al cap d'una estona, passejant, de camí a casa, em vaig trobar malament. Potser m'havia empatxat de galtes... La veritat és que el fet d'haver conegut l'Andrea, aquella dona fascinant de mirada lucífera, em va costar la vida. I sí, no hi ha dubte, estic mort, però no em penedeixo de res. Gens ni mica.

No voldria acomiadar-me de tots vosaltres sense recomanar aquest plat deliciós. Això sí, si decidiu cuinar-lo un dia al vostre amant, tingueu si us plau la delicadesa de preparar-ho sense afegir el verí. Seria tot un detall, i ell o ella us ho agrairà infinitament.

RECEPTA PÒSTUMA (SENSE VERÍ, PER FAVOR)

Meloses galtes de vedella a la xocolata

1r) Agafem quatre galtes netes, les ofeguem en un pot o cassola àmplia amb oli d'oliva i les daurem per tots els costats. Hi incorporem un porro, una ceba picada i les dents d'un cap d'all amb la seva pell, i ho ofeguem tot uns minuts més. Hi afegim una mica de sal.

2n) Hi afegim dos litres d'aigua (un i mig si és en olla ràpida) i ho coem a foc lent-mig (petits borbolls) durant dues hores (quaranta minuts si és olla ràpida).

3r) Comprovem que la carn ha quedat tendra (ha d'estar tova, a punt de desfer-se en fils). S'aparta la cassola o olla del foc i es retiren les galtes.

4t) Es cola el suc de la cocció, mitjançant un passador fi, en un pot net. Aquest suc es posa a foc suau perquè redueixi fins que quedi en una tercera part. Afegim a aquest brou una tassa de xocolata negra que tindrem reservada a part. Introduïm les galtes fredes (tallades gruixudes) a la salsa, i les posem a bullir una estona a foc lent i constant perquè es posin brillants i meloses.

5è) Si han quedat massa espesses, hi afegim unes gotes d'aigua, movem una mica la cassola (o olla) i les servim.

Bon profit...

